

**Açlık ücretine hayır!
Vergi adaletsizliğine son!**

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Aralık 2019 / Sayı: 123

Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

HT Solar, Arçelik, ELS, Tofaş, Oyak-Renault, Entil metal fabrikalarından; Cargill, depo, mağaza, karayolu işçilerinden haberler

Sayfa: 2-3

SERMAYENİN DOSTU

EMEKÇİ HALKIN DÜŞMANI

İSTİBDADA SON!

İstibdad rejimi kimi eziyor? Kimin güvenliğini koruyor?

Baskıcı ve keyfi yönetim olan istibdad rejimi, OHAL'i, KHK'ları, grev yasaklarını, hakkını arayan işçiye, kamu emekçisine sıkılan gazı, vurulan copu, gözaltıları, tutuklamaları, kayyımları hep aynı gerekçeyle savundu: Milli Güvenlik! Yani hepimizin, tüm milletin güvenliği için zorunlu imiş tüm bunlar.

Peki insanlar acından ölürken, siyanür içip intihar ederken, pazarda pahalılıktan şikâyet eden, memleketi kuruttunuz diye isyan eden kadını, misafirliğe gittiği evde jandarma-polis ortak operasyonu gözüktüğü almanın milli güvenlikle ilişkisi nedir? 16 milyon insan açlık sınırında, 48 milyon insan yoksulluk sınırının altında yaşarken hâlâ asgari ücretliye yüzde 8 zam öneren; işçi, emekçi, memur daha maaşını almadan kesilen vergilerle toplam verginin üçte ikisini ödüyorken şirketlerin 11 milyar vergi borcunu bir kalemde silen bu iktidar hangi milleti koruyup kollamaktadır? Emek verip, prim ödeyip, hak ettiği emekliliği isteyen EYT'li milyonlar vatan hainidir de, Varlık Fonu'ndan 1,6 milyar lira aktararak batık inşaat projesi kurtarılan Ali Ağaoğlu mu vatani kurtaracaktır? EYT'liye, asgari ücretliye, acından ölen vatandaşına ekmeğe bulamayan ama 450 milyar dolar dış borç için her yıl 20 milyar dolar faiz ödeyen, 7 milyon işsiz varken, işçinin emekçinin alınteriyle biriken işsizlik fonundan her yıl en az 10 milyar lirayı patronlara teşvik adı altında peşkeş çeken bir iktidar kimin menfaatini ve güvenliğini korumaktadır?

Termik santralleri yandaş holdinglere satan sonra bu şirketle-

rin kârları eksilmesin diye halkı zehirleyip çevreyi katletmeleri için 2,5 yıl ek süre veren bu iktidar gerçekten milletin can güvenliğine değer veriyor mu? Deprem toplanma alanlarına AVM yaptırarak, deprem için toplanan vergileri amacı dışında kullananlar, Türkiye'nin en kalabalık nüfusunun yaşadığı İstanbul ve çevresinde insanları doğal afetin karşısında insan yapımı bir katliam olasılığı ile karşı karşıya bırakmış durumda. Bu bir "milli güvenlik" sorunu değil mi?

Defalarca karakola başvurup koruma isteyen kadınlar yine de göz göre göre cinayete kurban gidiyor, kadına yönelik şiddete karşı kadınlar sokaklara çıktığında polisten gaz yiyor, üzerlerine plastik mermi sıkılıyor, işyerinde, sokakta, kurslarda, öğrenci yurtlarında taciz tecavüz kol geziyor, Emine Erdoğan'ın konferansları dışında icraatı olmayan bir iktidarın altında hangi kadın kendini güvende hissedebilir?

Amerikan Başkanı Trump'ın hakaretlerini sineye çeken, onunla dost olmakla övünen, kendisine küfürle şiir yazan İngiltere başbakanını baş tacı eden Erdoğan, 13 bin 173 Türkiye Cumhuriyeti vatandaşına hakaret davası açarak mı bu milletin onurunu koruyor? İncirlik'teki Amerikan üssünden kalkan tanker uçaklar 15 Temmuz'da meclisi bombalayan F-16'lara yakıt nakli yapmış, ekonomi dolara teslim olmuş, Trump ülkenin ekonomisini mahvetmekle tehdit ediyor ise, Türkiye üyesi olduğu NATO'nun zincirleriyle kısıvrak bağlanmış ise güvenlik tehdidi sınırların dışında mı içinde mi?

İktidar, solcuların mitinglerini yasaklıyor, Kürtlerin belediyelerine kayyım atıyor da kendi seçmenlerini krallar gibi mi yaşıyor? Türk-İş başkanı ne kadar yandaşlık yaparsa yapsın AKP'li yıllar boyunca yasaklanan grevlerin dörtte üçü Türk-İş'in grevleriydi! AKP'ye oy vermek kimseyi açlık sınırından kurtarmadı! Ekmeğe ve hürriyete ya hepimiz için var; ya da hiçbirimize yok!

Kapitalist toplumda her şey gibi milletin üzerine çökmüş istibdad karanlığının da, sınıfsal bir özü var. İstibdad halkın üzerinde sermayenin ve emperyalizmin çıkarlarını korumak için baskı kuruyor. Milli güvenlik, vatan, millet edebiyatı bu baskı rejiminin kılıfıdır.

Zülfü Livaneli, gurbetteki işçilerin Alman sermayesini sevmirmek için çektiği çileleri anlatırken "yetmiş iki millet insan soyunu işçi deyip bir hesaba yazdırdık" demişti. Bugün istibdad rejimi, bir avuç sermaye sahibine sefa sürdürüp, 80 milyona kendi memleketinde gurbeti yaşıyor! O yüzden bugünün Türkiye'sinde Türküyle Kürdüyle, Alevisiyle, Sünnisiyle işçilerden, emekçilerden, ezilenlerden ayrı bir millet de milli güvenlik de yoktur!

Devrimci İşçi Partisi işte bu yüzden her millettten memleketten işçileri, emekçileri, gençleri ve kadınları istibdadı karşı ekmeğe ve hürriyete için birleşmeye, örgütlenmeye ve mücadele etmeye çağırmaktadır!

4 Birleşik İşçi Cephesi için ileri!

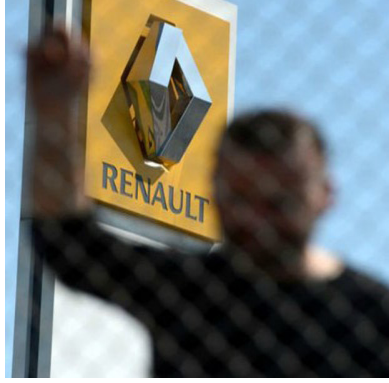
5 MESS'in savaş ilanı

7 İstibdad ve burjuva muhalefeti

Bursa Oyak-Renault'dan bir işçi

MESS'in anlayacağı dilden konuşalım! Greve hazırlanalım!

Oyak Renault'ta üretim tüm hızıyla devam ediyor. Üretim her geçen gün giderek artmaya başladı. Yönetim tarafından alınan karara göre Ocak ayına kadar fazla mesai yapılacak. Artan mesailere birçok kişi tepkisini gösteriyor. Hem bant hızının hem de mesailerin artması ile birlikte birçok kişi hastalanmaya başladı. Hastalanıp rapor alan sayısı her geçen gün artıyor. Ağır çalışma koşulları

yüzünden işi bırakmayı düşünen arkadaşlar var. Oyak Renault yönetimi üretimi daha çok nasıl artırabiliriz onun peşindedir. İşçinin sağlığını düşünen yok. Fabrikaya birçok robot kuruldu. Birçok bölümde işçi fazlası olduğu söyleniyor. O yüzden Ocak ayından sonra çıkış yapılacağı söylentileri var. İşten çıkmak isteyen veya yönetimin belirleyeceği kişilerin çıkacağı konuşuluyor. Sözleşme her dönemde olduğu gibi yine yılbaşından sonra imzalanacağı gözüküyor. Yani işten çıkartma tehdidi sözleşme döneminde yönetimin elinde bir koz olacak.

MESS 4. oturumunda kazanılmış haklarımıza saldırarak meydan okumuştur. Sözleşmede talep ettiğimiz haklar konuşulması lazımkən MESS var olan kazanılmış haklarımıza göz dikmiştir. MESS

resmi olan ve gerçeği yansıtmayan enflasyon rakamlarının dahi altındaki zamları bize dayatmak istiyor. Özellikle ihbar ve kıdem tazminatı gibi kazanımlarımıza daha fazla uygulama olan işyerlerinde 1 Eylül 2019 tarihinden itibaren işe giren işçilere, geçmiş sözleşmelerde kazanılmış olan hakların değil kanunda yer alan sürelerin uygulanmasını istedi. Kazanılmış haklarımıza açık bir saldırı olan bu talebin tartışılması konuşulması dahi kabul edilemez. Karşımızda bizim sırtımızdan milyonlar kazanan bir MESS var, üye şirketler birlikte hareket ediyor. Biz de metal işçileri olarak sendika ayırt etmeksizin birlikte hareket etmeliyiz. Tüm işçiler MESS'in yaptığı bu saldırıya karşı geç olmadan harekete geçmeliyiz.

Bursa Oyak-Renault'dan bir işçi

Masaya güçlü oturmak için sahalara inmeliyiz

Yakında gerçekleşecek olan MESS grubu ile görüşmede, karşı taraftan zam konusunda çok bir beklentim yok açıkçası onlar yine türlü bahaneler ile az vermek için dayatmada bulunacak ama biz yine kabul etmeyeceğiz. Bir dahaki görüşmeye daha güçlü oturmak için

ise işçilerin artık sahalara inmesi, iş yerlerinde yasal eylemlere başlaması gerekiyor. Ardından birlik ve beraberliğimizi göstererek masaya daha güçlü oturup istediğimizi almak için mücadele edeceğiz. Ayrıyeten vergi adaletsizliği ile ilgili sendika olarak yaptığımız eylem-

lerimiz de tüm ülkede eş zamanlı yapılmalı ve sesimizi herkese daha fazla duyurmalıyız. Vergi adaletsizliği böyle sürdükçe sözleşmede aldığımız zammın bir anlamı kalmıyor. Hepsi vergi dilimine girdiğimiz gibi uçup gidiyor.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Umursamazlık ve umutsuzluk patronların işine yarar! Tofaş işçisi üzerindeki ölü toprağını atmalı!

Ne yazık ki Tofaş'ta sözleşme sürecinde çok da önemli gelişmeler olmuyor. Çoğu arkadaşın umutsuz olduğunu görüyorum.

2015 eylemlerine katılanlar kızgın ve umursamaz olmaya başladılar. Taslakta istenilen %25 değil de %15'e imza atsalar bile büyük bir

isyan olmayacakmış havası olursa MESS ve Türk Metal bu fırsatı kaçırmaz. Böyle olmaz, herkes üzerindeki ölü toprağını atmalı ve olması gerektiği gibi davranmalıdır. Türk Metal ve Tofaş yönetimi, baskı ve mobingle çıkartılan işçilerin, 3'lü vardiyadan 2'li vardiyaya geçişin üzerinden işlerin kötüye gittiği algısını yaratmaya çalışıyor. Amaçları belli. Tofaş yönetimi işçilerin sözleşme sürecinde ses çıkartmamalarını istiyor. Her ne olursa olsun umutsuzluğa yer vermeyelim. Mücadele etmenin yollarını arayalım.

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Mücadele etmeden kazanamayız!

MESS ile yapılan TİS görüşmelerinin 4. Oturumunda MESS var olan haklarımıza saldırı. İşçi sınıfına dayattıkları 3 yıllık sözleşme, düşük maaş, esnek çalışma koşulları dayatmasını şimdiden tepkimizi göstererek reddetmeliyiz. MESS yanına hükümeti alarak Türk Metal'le anlaşarak sözleşmeyi oldu bittiye getirmeden önce harekete geçmeliyiz. Tıpkı 2015'te yaptığımız gibi birlik ve beraberlik

inde sendika ayırt etmeden tüm işçiler olarak mücadele etmeliyiz. Alınlarımız, emeğimiz, ailemiz ve geleceğimiz için mücadele edip tek yumruk olmalıyız. Hak verilmez, alınır düşüncesiyle hareket etmeliyiz. Güçlü isen kazanırsın, iş masada bitmiyor bunu herkes bilmeli. Üretimden gelen gücümüzü kullanarak eylemlerle mücadelelerle kazanırız. Kim güçlüymüş o zaman görürüz.

Bursa ELS fabrikasından bir işçi

Sendikalaşarak çalışma koşullarımızı değiştirebiliriz!

Merhaba arkadaşlar

Bizim fabrikada iş güvenliği hak getire. Fabrikada karartma diye bir bölüm var. Çeliği kuvvetlendirmek için belli kimyasal tepkimeler sonucunda ortaya duman çıkıyor. Yeterince havalandırma olmadığından dolayı o bölümde çalışan işçiler bu dumanı solumak zorunda kalıyor. Diğer bölümlerdeki işçileri bu bölüme göndermekle tehdit ediyorlar.

Bazı arkadaşlarımızı da oraya sürgüne yolluyorlar. Biz bu sağlıksız koşullarda çalışmak istemiyoruz. Ne orada çalışan arkadaşlar bu koşullarda çalışmak zorunda ne de diğer çalışanlar sürekli tehdit ve baskı altında çalışmak zorunda. Ama şunu da çok iyi biliyoruz biz örgütlenmedikçe birlik olup sendikalaşmadıkça bu devran değişmez. Sendikalaşalım insanca çalışma şartlarını kazanalım.

Tuzla Serbest Bölge'den HT Solar işçileri

Örgütlü olmak bilinçli insan olmaktan geçer

HT Solar'da süreç yoğun ve tempolu bir şekilde geçiyor. Geçtiğimiz bayram öncesinde bize yaşıttılan huzursuz günlerde, patronun eleman çıkartmak zorunda olduğu sözlerinin yalan olduğunu, işverenlerin oyunlarının hiç bitmediğini görmüş olduk. Sendikamız Birleşik Metal-İş'in kongresi sonrasında ise fabrikamızda, temsilcilerimizde ve işçilerde daha sağlam bir güven ortamı oluştu. İşçi ve temsilci biliyor ki arkasında patronla işbirliği yapan bir yönetim yok artık. Şu anda gündemde MESS sözleşmesi var. Kısa bir süre sonra ise bizim fabrikada da bireysel sözleşme gerçekleşecek. Dört gözle MESS'i takip ediyoruz çünkü biliyoruz ki MESS sözleşmesi tüm metal işçilerini ilgilendiren çok önemli bir sözleşmedir. Gördüğümüz üzere metal işçisi bu süreçte asla pes etmeyecek. Aynı mücadeleyi bizler de HT Solar'da

vereceğiz. Yan yana omuz omuza mücadele edeceğiz.

Bir diğer önemli gündem ise kadın işçilerin örgütlenmesi ve özellikle kadına yönelik şiddete karşı mücadeledir. 25 Kasım kadına yönelik şiddet ile mücadele günü sendikamızın düzenlediği etkinliğe kadın erkek birlikte katıldık, isteklerimizi ve mücadelemizi birlikte ortaya koyduk. Şiddetin her türlüsüne hayır dedik. Biliyoruz ki iş yerlerinde olduğu gibi hayatın her alanında da birlikte mücadele ediyoruz, örgütlü olmak bilinçli insan olmaktan geçer. Bu bilinci işyerlerimize taşımalıyız. İşçi kadınların örgütlülüğünü arttırmalı, erkek işçi arkadaşlarımızı ise daha fazla eğitmeliyiz. Herşeyi örgütlü gücümüzle ve sınıf bilincimizle başaracağız!

Yaşasın DİSK,

Yaşasın Birleşik Metal-İş

Eskişehir Entil fabrikası önündeki direnişten bir metal işçisi

Haklarımızı alana kadar mücadeleye devam!

Entil'e 2012'de girdim. Döküm ve savurma üzerine iş yapan bir işletme. Tabii TMSF, patronun borçlarından dolayı el koymuştu fabrikaya sene 2010'dan 2019 ağustos ayına kadar. Bu süre zarfında işletmenin içi boş bir şekilde teslim edildi. Teslim ederken patronun söylediği TMSF'nin ona zorla verdiğiydi. Halbuki işin iç yüzünde patronun TMSF'den istediği ortaya çıktı. TMSF tarafı ise fabrikayı zorla vermediklerini sorunlarına bırakacak bir miras olsun diye fabrikayı istedi-

ğini söylüyordu. Tabii olaylar teslim aldıktan sonra başladı. Maaşlar önce yarım sonra ise gecikmeli yatmaya başladı. Burada TMSF İzmir'de bulunan BMC şirketinin hiçbir işe yaramayan makinelerini getirdi. Sırf yandaş olan BMC'yi kurtarmak için borçlu olan Entil daha da borca sokularak bir çıkmazın içine sürüklendi. Tabii işletmenin sahibi Zeytinolu teslim aldıktan sonra patronlar işlerin yolunda gitmediğini söyledi ve bu sebeple Halk Bankasından 30 trilyon gibi bir para çekildi ve bu şe-

kilde işletmenin kurtulacağını söyledi. Maalesef paranın nereye kullanıldığı meçhul. Daha sonra bir arsasının olduğunu ve bunu satın fabrikayı düzguna çıkaracağını söyledi işçiye. Tabii bu aralar maaşlar yatmıyordu. İşçiler Entil bizimdir yok olmasın diye biraz daha sabır dediler. Ne ola ki Yavuz Zeytinolu habire işçileri uyutarak hep yalan söylemiş, onu satacağım bunu satacağım diye oyalamış! Tabii oyalama sürecinde fabrikanın borçlarıyla ilgili koruma kararı bile çıkmış. Bunun neticesinde Birleşik Metal-İş sendikası üye işçileri olarak eylem yapma kararı aldık. Bununla birlikte başta İstanbul olmak üzere gerek TMSF önünde gerek Ankara yürüyüşü ve Eskişehir'de çeşitli eylemler yaptık. Şuan Entil fabrikası önünde eylemimiz direnişimiz devam etmektedir. Haklarımızı alana kadar da eylemimiz devam edecektir!

Bilecik'ten bir karayolu işçisi

Yaşadığımız sıkıntıları ancak vereceğimiz ortak mücadeleyle aşabiliriz

Ben İl Özel İdarede geçici işçi statüsünde çalışan bir emekçiyim. Bir sezonu daha kapatırken her işi yapan bizler yine kapı önüne konulduk. Tam 9 ay 29 günü doldurduktan sonra daha işlerin bitmemesine rağmen bir çaresini buluruz deyip bize kapıyı gösterdiler. Biz geçici işçiler olarak en zor döneme giriyoruz. Kış geldi çattı. Daha henüz doğru düzgün doğalgaz faturası ödememişken kışın ortasında işsiz kalıp zam üstüne zam gelen doğal-

gaz faturasını ödemeyi bize dayatıyorlar. Orta yaşlı geçmiş işçiler, çoluklu çocuklu aile sahibi işçiler daha da zor durumda. Bunlar kafetari işlerde çalışamayacak, kolay bulunan işlere alınmayacak işçiler. Biz genç işçilere oranla katbekat daha zor koşullar bekliyor onları. Ekonomik krizin ağırlığını hissettirdiği bu dönemde yeniden işsiz kaldık ve çoğumuz nasıl geçineceğimizi bilmiyoruz. Şuan belki de tek umudumuz bizi taşıyan kadrolu

olarak çalıştırmaları. O zamanda yaşadığımız sıkıntılar bitmeyecek ama en azından haklarımızı talep edebileceğiz ve sene boyunca çalışabileceğiz. Biz emekçilerin yaşadığı sıkıntılar geçim sıkıntıları ortaktır. Ancak bu sıkıntıları ortak ve örgütlü mücadeleyle aşabiliriz. Eskişehir'de direnişteki Entil, Hapalki ve Tarkon işçileri başta olmak üzere direnen tüm emekçilere selam olsun!

İzmir'den bir mağaza işçisi

Koton'da sendika mücadelesi devam ediyor

Geçtiğimiz ay Gerçek gazetesinde Koton çalışanları olarak Koop İş Sendikası'nda örgütlenme sürecimizi anlatmıştık. Sendikal mücadelemiz devam ederken Koton patronları onlarca arkadaşımızı gereksiz olarak işten çıkartmıştı. İşten çıkartmalar sonrasında da mücadelemiz devam etti. Bir çok şehir gibi İzmir'de de işten çıkartmaları protesto etmek için Alsancak Koton önünde basın açıklaması

yaptık ve açıkça arkadaşlarımızın işlerine dönmeleri için mücadele edeceğimiz duyurduk. Bu süreçte sadece sendika ve toplu sözleş-

me korkusu bile patronlara yetti. Maaşlarımızda henüz oranı kesin olmasa da bir takım iyileştirmeler yapılacağı konuşuluyor. Mesai saatlerinde ve yemek ücretlerimize 2 lira ilave edilerek düzenlemeler yapıldı. Ama bunlar bize yetmez tüm haklarımızı alıncaya kadar mücadeleye devam edeceğiz. Koton'a Sendika girecek ve arkadaşlarımız işlerine geri dönecek.

Bursa Migros'tan bir depo işçisi

İş cinayetlerine karşı örgütlenmeliyiz!

Yine sermayedarların işçiye olan düşmanlıklarını kendini gösterdi. 26 Kasım günü Bilecik'teki BİEN seramik patronu sırf cebini düşündüğü için bir işçinin hayatına kastetti. Olay Bilecik 2. Organize Bölgesinde meydana geldi. Bien Seramik fabrikasının Bilecik 2. Organize Bölgesine yapacağı yeni fabrikanın inşaatında çalışan işçi arkadaşımız perde beton döktüğü esnada yaklaşık 6 metre yükseklikten yere düştü.

Fabrikada 3 ay içerisinde 3 iş kazası daha yaşandı. Peki niye kimse hesap sormuyor, devlet niye denetlemiyor, cezalandırmıyor? Sermayelerini bizim canımız-

dan öte görüyorlar. Önce Bursa Migros depodaki ölümlü iş kazası şimdi ise Bilecik OSB'deki BİEN seramik ve daha bilmediğimiz kaç tane ölümlü iş kazaları olmuştur. Artık yeter! Sizin sermayeniz bizim canımızdan önemli değil çünkü o sermayeyi büyüten biz emekçileriz. Bizim sayımızda sermayenize sermaye katıyorsunuz. Artık iş cinayetlerine karşı mücadele etmeliyiz!

Çerkezköy Arçelik fabrikasından bir işçi

MESS'e cevabımız: Krizi yaratan bedelini ödesin!

Geçtiğimiz günlerde Arçelik fabrikasında, MESS'in çıkardığı "Bizbize" gazetesi işçilerin var-diya girişi ve çıkışlarını gerçekleştirdiği turnikeler üzerine bırakılmıştı. Patronların bir araya gelip oluşturduğu bir sendika gazetesinin Türk Metal'in yetkili olduğu bir fabrikada ne işi var? Toplu sözleşmeler sırasında MESS'in bize dayattığı koşullar ortada iken bu kabul edilebilir bir durum değil! Gazeteye gelince de birkaç önemli şey gözümüze çarpıyor: Ekonomik kriz. Ve bunun sebebi "iş gücü maliyeti" çözümü de "iş gücü verimliliği" olarak gösteriliyor. Yani en az maliyetle daha çok emek sömürsü. Zaten biz fazlasıyla emek ve zaman harcıyoruz.

Yeri geliyor haftalarca veya aylarca mesaiye kalıyoruz. Biz istediğimiz zaman izin alamıyoruz. Yetmiyor, biz hastalandığımız zaman ya da acil bir durumumuz olduğu zaman, ücretli izin verilmiyorken planlama yapılmadığı için onların istedikleri tarihlerde zorunlu izinlere çıkartıyoruz. Bizler bu kadar emek ve zaman harcarken, ekonomik krizin faturasını bizlere çıkarmaya çalışanlar yan gelip yatıyor! MESS sözleşmesinde de hedefleri bu olacak. MESS dayatmalarıyla krizin yükünü bizim omuzlarımızı yıkmak, sırtımızdan kârlarına kâr katmak istiyorlar. Ekonomik krizi yaratan biz değiliz. Bedelini de ödemeyeceğiz!

Cargill direnişinden bir işçi

Cargill işçisinin mücadelesi tüm işçilerin mücadelesidir!

Bizler emekçiler, çiftçiler, köylüler dar bir boğazdan geçtiğimiz dönemdeyiz. Yoksulluk adaletsizlik, hukuksuzluk vs. gibi gelişmelerin yansıması olan mutsuz ve huzursuz bir hayatı sürdürmeye çalışan insanlarız. Cargill işçileri olarak bu dönemde sendikalaşmaya karşı işverenin hukuk tanımaz tavrı dolayısıyla işten atıldık ve direnişimiz. İşimizi istiyoruz sloganıyla 600 güne yaklaşan direnişimizi mücadele ederek sürdürmekteyiz. Mücadele dolu uzun bir zaman insan sayarken yoruluyor. Her şeye rağmen verdiğimiz mücadelenin

ne kadar onurlu ve doğru bir hak arayışı olduğunun farkında olmamız mücadeleye dört elle sarılma istediği veriyor. Eğer hala direniş çadırında bu mücadeleyi büyüterek devam ediyorsak Tek Gıda-İş sendikası gibi örgütlü bir çatının altında olmamızdan kaynaklıdır. İşçi sınıfının bu zor dönemlerde birlik olmaya her zamankinden daha çok ihtiyacı vardır.

Cargill direnişi işini ekmeğini geri alma mücadelesidir

Cargill direnişi tüm işçi çocuklarının iyi yaşaması için verilen mücadeledir.

Türk-İş, Hak-İş ve DİSK nihayet ortak paydada buluştu Yetmez! Ortak eylem gerekli! Birleşik İşçi Cephesi için ileri!

Türk-İş, DİSK ve Hak-İş konfederasyonlarının vergi adaletsizliğine karşı kurduğu birliktelik kalıcılaştırılmalıdır. Vergi adaletsizliğinin yanı sıra Asgari ücretin geçinebilecek seviyeye yükseltilmesi ve asgari ücret zammının otomatik olarak tüm çalışanlara yansıtılması için de ortak tutum alınmalıdır. Kıdem tazminatı başta olmak üzere kazanılmış hakların korunması ve EYT'lilerin mağduriyetlerinin giderilmesi de acil gündemler olarak karşımızdadır. Sendikalaşma ve grev haklarının sürekli ihlal edilmesine karşı ortak mücadele çok önemlidir. Nihayet ortak tutum almak yetmez. Bu acil gündemler için ortak eyleme geçmek de elzemdir. İşçi sınıfı olarak bu ortak tutumu ortak eyleme dönüştüren bir Birleşik İşçi Cephesi'ni inşa etmeliyiz!

Türk-İş, DİSK ve Hak-İş konfederasyonları tüm işçi sınıfını ezen ve taşınmaz bir yük haline gelen vergi adaletsizliğine karşı ortak paydada ve taleplerde buluştu. Bu talepler üç konfederasyonun genel başkanları tarafından ortak bir basın açıklaması ile kamuoyuna duyuruldu.

Elbette ki yıllardır AKP'nin işçi kolu gibi davranan Hak-İş yönetimine ve daha yeni, kamu sözleşmelerindeki ihanetiyle gündeme gelen Türk-İş yönetimine işçilerin bir güveni yoktur. Bu güvensizlik haklı-

dır. Ancak buradan varılacak sonuç, sendikaların ortak paydada buluşmasını önemsiz görmek olamaz. Tam tersine **tabandaki işçiler sendika ayrımı gözetmeksizin bu birlikteliğin ilerletilmesi için bastırılmalıdır.**

Sendika ayrımı olmaksızın tüm işçilerin ortak bir seferberliği sayesinde ancak bu girişim göstermelik olmaktan çıkar ve işçilerin en acil sorunlarının çözümü için gerçek bir baskı gücü oluşturulabilir. **Bu yüzden talebimiz bu birlikteliğin kalıcılaştırılmasıdır. Vergi adaletsizliğinin yanı sıra başka**

acil gündemler için de ortak tutum alınmalıdır. Asgari ücretin geçinebilecek seviyeye yükseltilmesi ve asgari ücret zammının otomatik olarak tüm çalışanlara yansıtılması böyle bir gündemdir. Kıdem tazminatı başta olmak üzere kazanılmış hakların korunması ve EYT'lilerin mağduriyetlerinin giderilmesi de acil gündemler olarak karşımızdadır. Sendikalaşma ve grev haklarının sürekli ihlal edilmesine karşı ortak mücadele çok önemlidir. **Nihayet ortak tutum almak yetmez. Bu acil gündemler için**

ortak eyleme geçmek de elzemdir!

Bugün sendika konfederasyonlarını ortak tutum almaya iten, işçi sınıfının tabanda biriken hoşnutsuzluğunun ve öfkesinin yarattığı baskıdır. **Bu baskıyı daha da artırmalı ve ortak tutumu ortak eyleme dönüştüren bir Birleşik İşçi Cephesi'ni inşa etmeliyiz!**

Birleşik İşçi Cephesi, Türkiye ekonomisinin içinden geçmekte olduğu ağır krizin bedelinin işçi sınıfına ödetilmesi yolundaki sermaye ve hükümet girişimlerini püskürtmek

için gereklidir. Birleşik İşçi Cephesi, işçi sınıfının ve emekçilerin her geçen gün daha kötüye giden ekonomik durumunu düzeltmek için gereklidir. Birleşik İşçi Cephesi, işçi sınıfının ortak çıkarı olan istibdadın geriletilmesi için sınıfın gücünü harekete geçirme yolunda kullanılabilirse, her şeyden daha etkili olacaktır.

Bugün kurulan bu ortaklık, bizi böyle bir cepheye doğru taşımamızın ilk adımı olabilir. **Yaşasın Birleşik İşçi Cephesi!**

Türk-İş, Hak-İş ve DİSK'in vergi adaletsizliğine karşı ortak talepleri:

- Emek üzerindeki vergi yükünün azaltılması ve verginin geniş kitlelere adil bir şekilde yansımalarının sağlanması gerekmektedir. O nedenle, gelir vergisi tarife basamakları ve oranları acil olarak çalışanlar lehine güncellenmelidir.
- Bütün ücretlerden asgari ücrete tekabül eden kısım vergiden muaf olmalıdır. Asgari ücret sonrası ilk vergi basamağı için uygulanacak oran yüzde 10 olmalıdır.
- Düşük gelirli hane halkının tüketiminde önemli payı olan gıda ve alkolsüz içecekler, eğitim, sağlık ile giyim ve ayakkabı grubu için halen indirimli vergi oranı uygulanmaktaysa da düşük gelirli ailelerin tüketim vergi payını azaltmak için bu oranın daha da aşağıya çekilmesi sağlanmalıdır.
- Ücret geliri elde eden kişilerin giderlerini ödedikleri vergiden indirememelerinin doğurduğu anayasal eşitlik ilkesine aykırılık halini karşılayabilmek için, tıpkı gayrimenkul sermaye iratlarında olduğu gibi, yüzde 25'lik götürü gider indiriminin yapılmasını öneriyoruz.
- İşçinin kendisi ve diğer aile fertleri için yapmak zorunda olduğu gıda, barınma, giyim, ısınma, elektrik, sağlık, eğitim gibi giderlerinin gelir vergisi matrahından mahsup edilmelidir. Zira benzer harcamalar, beyanname usulü ile vergiye tabii mükellefler tarafından gelir vergisi matrahından mahsup edilebilmektedir.
- Bireysel doğalgaz, elektrik, su, ulaşım ve iletişim hizmetleri tüketiminden alınan KDV yüzde 1'e düşürülmelidir.
- Temel tüketim mallarından alınan KDV sıfırlanmalıdır.

Piyasacı sağlık sisteminin iflas belgesi: sağlık yıllığı

Sağlık Bakanlığı her yıl olduğu üzere, bir önceki yılın (2018 yılı) Sağlık İstatistikleri Yıllığı'nı yayınladı. Yıllık, çarpıcı veriler barındırıyor. Bu verilere biraz yakından bakmakta ve nedenlerini ortaya koymakta fayda var.

Tüm çocuklar aşıları (!) ama kızamık patlama yaptı

İlk dikkat çeken veri, 2016 yılında 9'a kadar gerileyen kızamık olgu sayısının, 2018 yılında 716'ya, 2019 yılında ise 2666'ya yükselmiş olması. Bunun nedenlerinden biri; aşıların otizm yaptığına dair inancın bir sonucu olarak, son yıllarda gide-

rek artan sayıda ailenin, çocuklarına bilerek aşı yaptırmaması. Hâlbuki aşıların otizm yaptığına dair kesin kanıtlar yok. Ama kesin olarak biliyoruz ki, kızamık ve aşı ile önlenemez diğer hastalıklar bebekleri, çocukları ve aşılanmamış erişkinleri hayat boyu sakat bırakabilir, hatta öldürebilir. Diğer bir neden ise Aile Hekimliği sisteminin iflas etmiş olması. Aile Hekimliğinin sorumluluk sahası, Aile Hekimliği binasının bulunduğu çevre ile sınırlı değil. "Hekim seçme hakkı" öne sürülerek, sağlık emekçisi ile çalıştığı yer ve burada yaşayan insanlar arasındaki çok önemli olan temas

kesilmiş oldu. Bir kişi başka ilçede hatta başka bir ilde olup aile hekimi başka bir yerde olabiliyor. Bu da aile hekimlerinin ve hemşirelerinin gerektiğinde (mesela aşı yapmak için) aileye ulaşmasında güçlükler neden oluyor. Sağlık Bakanlığı kızamık aşılama oranlarını %96 ile %100 arasında ilan etmiş ve bu nedenle Aile Hekimliği sistemini övüyor. Bu kuruma sormak lazım; madem bu çocuklar aşılandılar, peki neden kızamık oluyorlar?

Vatandaş tatmin edici bir sağlık hizmeti için kapı kapı dolaşılıyor!

Bir diğer çarpıcı veri ise bir yıl içinde hekimlere toplam hasta başvuru sayısı. 2002'de bu sayı yaklaşık 200 milyona, 2012'de 620 milyona, 2018'de ise **780 milyona** çıkmış. Bir kişinin bir yılda hekime başvuru sayısı da 2002'de ortalama 3,2 iken, 2012'de 8,3'e, 2018'de ise **9,5'e** çıkmış. Türkiye'yi bilmeyen biri, bu istatistiği görse herhalde ülkede giderek artan sayıda sağlık felaketinin yaşandığını düşünür. Elbette böyle bir durum yok. Böyle bir tablo, yetersiz personel ile hastaları tedavi etmeye çalışan

sağlık emekçileri için nefes bile almadan çalıştıkları bir iş ortamı demek. Bununla birlikte vatandaşlarda sağlık merkezlerine bu kadar başvurmaktan memnun değil. Peki, neden sağlık merkezlerine bu kadar fazla başvuruyoruz? Bunda sağlık hizmetlerinin kalitesinin yer yer yetersizliğinin payı olsa da esas neden "kısırtılmış sağlık talebi". Yani sağlık hizmetinden beklentimizin sağlık piyasası tarafından bozulması sonucunda o hastane senin bu hastane benim gezmemiz. En ufak bir sorumuzda MR, tomografi çekilsin, tüm tahlillerimiz yapılsın, sonucunda da istediğimiz ilaçlar yazılsın ve eve gidelim istiyoruz. Bunları yaptıracağımız yeri buluncaya kadar farklı merkezlere gidiyoruz. Çünkü sağlık hizmetinin toplumun sağlığını korumak amacıyla yapılan bir kamusal hizmet olduğu algısı neredeyse tümüyle yıkıldı. Yerini ise sağlık hizmetinin sanki birtakım bireysel talepleri piyasa usulleriyle karşılamaya yönelik bir hizmet olduğu algısı aldı.

Hekimlere duyulan güvenin azalması nedeniyle, tek bir sağlık merkezinde hallolabilecek hastalığımız için şimdi farklı merkezlere

ve mutlaka bu zincirin bir aşamasında özel sağlık kurumlarına başvuruyoruz. Böylece vatandaşa kamusal sağlık hizmeti vermek için değil, sağlık ticareti yapmak için kurulmuş olan özel hastaneler daha fazla para kazanıyor.

Elbette bütün bunların esas sorumlusu biz değiliz. Esas sorumlu, sağlık ortamını tamamen piyasanın insafına terk eden, hatta piyasanın kurallarını hâkim kılabilmesi için ortam yaratan hükümettir!

Yıllığa veri koymayınca sağlıklı olmuyoruz

Yıllıkta olan veriler kadar olmayanlar da çarpıcı. Örneğin sağlık sektöründe kayıt dışı istihdam oranının %29 olduğu gerçeği; MR çekimlerinde dünya birincisi, BT çekimlerinde ise dünya ikincisi oluşumuz; dünya birinciliğini açık ara her yıl aldığımız Acil Servis başvuru sayıları; zorlu ameliyatların artık ezici bir çoğunluğunun özel hastanelerde yapılması gibi veriler yıllıkta kendilerine yer bulamamış. Sağlık ortamı yıldan yıla batağa sürükleniyor. Düzeltmek için bir şey yapmıyorsunuz, bari gerçekleri saklamayın!

MESS'ten metal işçilerine savaş ilanı: Kazanılmış haklara göz diktiler!

MESS grup sözleşmesi kapsamında Kasım ayının sonunda yapılan 4. oturumda, metal patronları işçilerin kazanılmış haklarını geriye götürecek önerilerle geldi. Bu önerilerin bırakın kabul edilmesini tartışılması bile mümkün değil. Bunu en iyi MESS patronları biliyor. Dolayısıyla masaya getirilen öneriler işçiye karşı savaş ilan etmekten başka bir anlam taşıyor.

3 yıllık sözleşme dayatması

Bu öneriler arasında en önemli olanı sözleşme süresinin 3 yıla çıkartılması. Patronlar, metal sektöründe yerleşik hâlde olan 2 yıllık sözleşme süresini arttırmak istiyor. Çünkü sözleşmelerde esas ücret zammı ilk altı ay için yapılır. Diğer dönemler için enflasyon üzerine bir zam oranı tartışılır. Bunun anlamı gayet açıktır. 2 yıllık sözleşme olursa örneğin bir metal işçisi 10 yıl içinde 5 sözleşme görecektir. 3 yıllık sözleşme olursa bu sayı 3'e düşecektir. Bu plan metal işçisinin ücretlerini yıllar içinde eritmenin, işçiyi enflasyona ezdirmenin planıdır.

İkramiye baskısı

Gemi azıya alan MESS'in göz diktiği bir başka hak ise ikramiyeler. Hem ikramiyeleri düşürmek

hem de ödenmesini esnekleştirerek performansa bağlı kılmak istiyorlar. Patronların bu talebi sadece maddi kayıp getirmiyor aynı zamanda çalışma yaşamında büyük bir baskının da habercisi. **İkramiyesiz geçinme şansı olmayan işçileri hasta olduğu halde rapor almadan işbaşı yapmaya zorlayacak, metal sektörünün ağır koşullarında ve bant sisteminin yıpratıcılığı altında işçileri daha fazla meslek hastalıklarına maruz bırakacak insanlık dışı bir dayatmadır bu!** Üstelik tüm bu dayatmalar OECD raporlarına göre

nilmiş haklarını geriye götürmeye çalışıyor. Deneme süresini 2 aydan 4 aya çıkarma önerisi ile MESS, **kıdem ve ihbar tazminatı hakkına da göz dikiyor. Üretimi, hiçbir hakkı tanınmayan 4 aylık geçici işçilerin üzerine yıkan bir fiili taşeronluk sistemi dayatıyor.** Ayrıca denkleştirme çalışmasının süresini 2 aydan 4 aya çıkarma önerisi de fiilen esnek çalışmanın getirilmesi demek. Bu şekilde MESS patronları iş saatlerini esnek şekilde ayarlamayı ve denkleştirme çalışması adı altında fazla mesai ücretlerini hiç etmeyi planlıyor.

Patronlar, metal sektöründe yerleşik hâlde olan 2 yıllık sözleşme süresini arttırmak istiyor. Çünkü sözleşmelerde esas ücret zammı ilk altı ay için yapılır. Diğer dönemler için enflasyon üzerine bir zam oranı tartışılır. Bunun anlamı gayet açıktır. 2 yıllık sözleşme olursa örneğin bir metal işçisi 10 yıl içinde 5 sözleşme görecektir. 3 yıllık sözleşme olursa bu sayı 3'e düşecektir. Bu plan metal işçisinin ücretlerini yıllar içinde eritmenin, işçiyi enflasyona ezdirmenin planıdır.

Daha ücret tartışması başlamadı bile

Tüm bu pervasız saldırılar esas fırtınanın kopacağı ücret tartışmalarına gelmeden başlatılmıştır. Başta söylediğimiz gibi metal patronlarının mesajı açıktır. Tüm bunlar açıkça savaş ilanı niteliğindedir. Pervasızlıklarının en önemli dayanak noktası ise patron dostu işçi düşmanı iktidarın olası bir grevi yine erteleyeceğine yönelik duydukları güvenidir. Ancak metal işçisinin iradesini hesaba katmıyorlar. 2015'te hükümetin yasakladığı grevlerle ilgili bu yasaklamanın yasadışı olduğunu tescil eden mahkeme kararları kağıt üstünde kalacak zannediyorlar. Onlara yanıldıklarını acı bir tecrübeyle göstermeliyiz. Metal işçisi bu savaş ilanına aynıyla yanıt vermek zorundadır: **İşgal, grev, direniş!**

dünyanın en çok çalışan ve en az hasta olan (rapor alan) işçi sınıfının olduğu Türkiye'de yapılmaktadır.

4 aylık deneme süresi ve esnek çalışma dayatması

MESS mesai ücretlerinde, 1 Eylül 2019'dan itibaren işe girenlere yüzde 100'den fazla ödeme yapılmamasını önererek yine pervasızca toplu sözleşme mantığını tersine çeviriyor. İşçilerin kaza-

Levent Dölek

MESS'in savaş ilanı kabulümüzdür

MESS grup sözleşmesinin 4. oturumunda patronlar niyetlerini açıkça belli etmiş bulunuyorlar. 3 yıllık sözleşme dayatmasına, kazanılmış hakları geriye götüren maddeleri de ekleyerek açıkça metal işçisine savaş ilân ettiler. Artık ücret zammı ile ilgili görüşmeleri beklemeye gerek yoktur. Patronlar, dayatmalarının kabul görmeyeceğini biliyorlar ve işin önce uyuşmazlığa sonra da greve gideceğinin farkındalar. Siyasi iktidara güveniyorlar. Erdoğan'ın onları kırmayacağına, olası bir grevi bir kez daha erteleyeceğine (yasaklayacağına) eminler. Sendikalara "ya dayatmalarımızı kabul edin ya da sürecin sonunda Yüksek Hakem Kurulu zaten bizim doğrultumuzda karar verecek" diyorlar. Daha önceki grev yasaklarının ardından YHK'nın verdiği kararları ve son olarak sektörde grev yasağı olan Tüpraş'ta YHK'nın bağladığı sözleşmeyi örnek gösterecekler.

Ancak unutuluyorlar. Köpürünün altından çok sular aktı. Mesela 2015 MESS grevleri yasaklandıktan sonra Birleşik Metal-İş sendikasının açtığı davada, Anayasa Mahkemesi (AYM) 2018 yılında bu grev yasağının "sendika hakkı ihlali" olduğuna ve sendikaya 50 bin lira tazminat verilmesine hükmetti. Daha önce Kristal-İş'in açmış olduğu davada da AYM 2015 yılında aynı doğrultuda karar vermişti. Bu iki kararla birlikte AYM'nin grev yasaklarına ilişkin yerleşik bir içtihadı oluşmuş bulunuyor. Bu, hükümetin yeniden grevi yasaklamasını engellemiyor. 50 bin liralık tazminatın ise caydırıcı olmak bir yana teşvik edici bile olduğu söylenebilir. Ama esas caydırıcı olacak olan bu kararlarla haklılığını ve meşruiyetini, yasal olarak da perçinlemiş olan metal işçilerinin vereceği cevaptır.

Sendikalarda da yeni bir rüzgâr esiyor. 2015 yılının fiili grevlerinin etkisi bitmiş değil. Türk Metal tabanı özellikle Renault gibi o dönem öne çıkmış fabrikalarda, sendika toplantılarında "grev yasağı olsa bile üretim yapmayız" demek zorunda kalan Pevrul Kavlak'tan sözünü tutmasını bekleyecektir. Tüpraş, patronların lehine işçilerin aleyhine kötü bir örnek oldu. Ama Petrol-İş'te

işçi ilk kongrede hesabı kesiti, bu ihanet sözleşmesine imza atanların yerinde yerler esiyor şimdi. Metal işçisinin lokomotifini olmuş Birleşik Metal-İş'te de rüzgâr mücadeleden yana esiyor. 2015 grev yasaklarına karşı direnişin merkezinde olan Gebze şubesinde patronları üzen, işçileri sevindiren bir sonuç alındı. İşgal, grev, direniş diyen mücadeleciler işçiler sendika yönetiminde! Birleşik Metal-İş Genel Başkanı Adnan Serdaroğlu genel kurul kürsülerinde AYM kararını işaret ederek "grev yasağımızı tanımayacağız" diye haykırıyor! Metal işçisi coşkulu alkış ve sloganlarla hazırız mesajı veriyor!

Şimdi tüm metal işçilerini fabrika fabrika MESS patronlarıyla kaçınılmaz olan hesaplaşmaya hazırlamak gerekiyor. 2015'in deneyim ve kazanımlarını, AYM kararlarını ve grev hakkını grevle savunmanın haklı ve meşru olduğu kadar yasal da olduğunu bilmeyen metal işçisi kalmamalı. Dahası metal işçileri Kavel grevinin tarihsel ve güncel anlamını kavramalıdır. Birleşik Metal-İş saflarında eğitimlerde anlatılan Kavel grevi artık şanlı tarihimizin gururla andığımız bir yaprağı olmanın ötesindedir. Türkiye işçi sınıfının grev hakkını grev yaparak kazanan öncü müfrezesi Kavel işçilerinin grevi, tam da bugün yapılması gerekeni göstermektedir. 1961'de aynı bugün gibi anayasada olan grev hakkı, yasal düzenlemeye kavuşmamıştı. Bu yüzden Kavel grevi yasadışı ilân edildi. Ama grev hakkını grev yaparak ve tüm baskılara karşı direnenek kazanan Kavel işçileri, anayasa hakkının yasalara da işlenmesini sağladı.

Bugün grev yasağı AYM kararlarına göre yasadışıdır. Ama sadece buna güvenilemez. Çünkü hükümet (yeni anayasa ile artık Cumhurbaşkanı) grevi yine yasaklar, süreç yine YHK'ya gider ve iş işten geçtikten sonra yeni bir mahkeme kararı çıkartmanın, bir tane daha 50 bin liralık tazminat almanın hiçbir anlamı yoktur. Yani yeni Kavelleri yaratmaktan başka yol yoktur. 2015'te, aslında Türk Metal üyesi olsun Birleşik Metal üyesi olsun tüm metal işçileri bu yola girmiş ama yarı yolda durmuştur. Şimdi yarım kalan işi tamamlamanın zamanıdır! Kolları sıvayalım!

Mustafa Kemal Coşkun

Tahrir'den Taksim'e

Ekonomik krizin de etkisiyle sadece ülkemizde değil neredeyse bütün dünyada muhafazakârlığın, milliyetçiliğin ve giderek ırkçılığın arttığı gözle görülür bir olgu artık. Ama işin tuhaflığı, kendisine "sol" diyen bazı partilerin bile kimi zaman yok "ulusalcıyız", kimi zaman yok "yurtseveriz" söylemleri altında benzer bir düşünceyi şu ya da bu biçimde benimsemelerinde yatıyor. Bu durum Schopenhauer'ın "...dünyada gurur duyabileceği hiçbir şeyi kalmayan zavallı bir adam son çareye, ait olmakla gurur duyduğu ulusa uzatır elini; burada kendine gelir ve artık, şükran içinde ulusa özgü tüm hataları ve aptallıkları, dışıyla turnağıyla savunmaya hazır" ifadesine pek bir uygun düşüyor. Zira "proletaryaya elveda" diyerek sosyalizmden, işçi sınıfından, devrimden, enternasyonalizmden umudunu kesen çevrelerin gideceği yer bellidir zaten.

Ama dikkat edelim. Dünyanın birçok yerinde işçi ve emekçiler ayaklanmış durumda. Cezayir, Sudan, Irak, Lübnan, geçmişi mücadelelerle dolu Latin Amerika ülkelerinden Şili ve Ekvador. Bolivya'da darbeye direnen geniş bir yoksul halk kesimi. Avrupa'da sarı yeşilliler. Aslında dünyanın yarısı neredeyse ayakta.

Peki ülkemizde ne oluyor? Aslında bu noktada hiç de kötümser olmamak gerekir, nitelikli iktidar cephesi içerisindeki çelişkiler yoğunlaşıyor. İktidar bu çelişkileri görünmez kılmaya ve özellikle dış politikada milliyetçi ve saldırgan tavırlara girişerek gücünü kaybetmemeye çalışıyor. Barış Pınarı harekâtı bunun en son örneklerinden. Bu noktada muhalefet olması beklenen partiler iktidara hiç çekinmeden destek oluyor. AKP'den CHP'ye ve İYİ partisine kadar bütün bu burjuva partilerinin aslında devletin bir parçası olduğunu bu vesileyle daha iyi görüyoruz.

Ancak kimi sol partiler görmek istemese bile, işçi ve emekçilerden gelen bir hareketlenme de giderek daha görünür olmaya başlıyor. Soma işçileri, metal işçileri, belediye işçileri birçok yerde direniş ve isyan bayrağını yükseltmeye devam ediyor. Ekonomik krizin, giderek daha fazla yoksullaşmanın, işsizliğin etkileri arttıkça hem bu türden hareketlerin daha fazla artacağını hem de iktidarın dış politikadaki milliyetçi politikalarla kendi iç çelişkilerini artık örtmeyeceğini söylemek mümkün.

Dolayısıyla şunu görmenin zamanı geldi de geçiyor: Artık sosyalistler, kendisine sosyal demokrat bile diyemeyen, neo-liberal politikalara yandaş, sosyal bir hukuk devletini bile savunmaktan aciz, milliyetçi söylemlere boğazına kadar batmış partilerden kendilerini ayırtırmak, bu partilerin oy potansiyeli olmaktan çıkmak ve bu partileri bir kurtuluş aracı olarak görmekten vazgeçmek zorundadır. Ancak bu yolla iktidarın içerisindeki çatlaklardan ve çelişkilerden, kapitalizmin yarattığı yıkımdan yararlanmak, bir birleşik emek cephesi oluşturmak ve işçi sınıfını devrim için örgütlemek mümkün olacaktır.

Tüm dünyada devrim dalgası yükselirken, devletin bir parçası olan partilerle yürüyerek bir yere varılmaz. Taksim ancak bu yolla bir Tahrir olabilir. Eğer niyetiniz varsa. Yoksa, tarih zaten bunu size anlatacaktır.

Erken seçim çözüm değil: Zincirsiz Kurucu Meclis için mücadeleye!

Ekmek ve hürriyet talebinin siyasal karşılığı bir erken seçim talebi değil bir Kurucu Meclis talebi olmalıdır. Erken seçim adaletsizliğe neden olan tüm koşullar aynı kaldığı halde ve aynı sonuçları vermek üzere sandığa gitmektir. Oysa Türküyle Kürdüyle, toplumun ezici çoğunluğunu oluşturan emekçi halkın menfaati barajsız, yasaksız, zincirsiz bir Kurucu Meclis'tedir.

Ekonomide gidişat düzelmiyor ve siyasette de çalkantılar bir türlü bitmek bilmiyor. İktidar cephesi bir dizi manevrayla ve CHP'nin de yardımlarıyla kendi krizini muhalefetin üzerine atmış gözükse de bunun iktidar için sadece geçici bir rahatlama sağlayacağı söylenebilir. Bu koşullar altında Türkiye'nin gündeminde erken seçim eksik olmayacak gibi gözüküyor.

Sermayenin çıkarları da partileri de erken seçime karşı

31 Mart ve 23 Haziran (İstanbul) yerel seçimlerinin ardından AKP iktidarı 2023'e kadar seçim yok demişti. Başta CHP olmak üzere burjuva muhalefeti de buna destek vermişti. Ana muhalefet lideri Kılıçdaroğlu, ekonomiye odaklanmak lazım diyor, kriz ortamında fırsatçı davranmayacaklarını söyleyerek iktidara kredi veriyordu. Diğer burjuva partileri de aynı telden çaldılar. Sermaye kesin olarak yeni bir seçim istemiyordu çünkü.

EYT'liler Erdoğan'a erken seçim isteyerek cevap verdi

Bunun sebebinin şimdi açık ve net bir şekilde görmüş oluyoruz. Erdoğan, EYT'lilere kapıyı kapatıyor, her gün yeni zamlarla işçinin ekmeği küçülüyor, vergi adaletsizliği artıyor, emekçi halkın sırtındaki yük giderek büyüyor; tüm bunların üstüne iktidar, asgari ücret zammı için yüzde 8'den kapıyı açarak milyonlara açığı dayatıyor. Elbette ki iktidar tüm bunları bir seçim sürecinde yapamazdı. Mutlaka oy kaygısıyla bazı tavizler verirdi. Bu yüzden "seçimsiz icraat dönemi" dedikleri tam bir sınıf saldırısı demektir. İşte tam bu ortamda Erdoğan'ın "seçim kaybetsem bile" diyerek kapıyı yüzlerine kapattığı EYT'liler

erken seçim istediler. Twitter kampanyası ile bir anda ülkenin gündemine oturdular.

Kürt halkı sine-i millet istedi, HDP erken seçim dedi

Erken seçimi gündeme getiren bir diğer güç ise HDP oldu. Diyarbakır, Van ve Mardin'in ardından HDP'li başka belediyelere de kayyım atanması Kürt halkında büyük bir tepkiye neden oldu. Halk sadece sandıkları değil kendilerine sandığı adres gösteren siyasi temsilcilerini de sorguladı. HDP'li milletvekillerinin sine-i millete dönmesi için ciddi bir sağduyu oluştu. Ancak HDP sine-i millet talebine hayır diyerek milletvekili koltuklarını demokrasi mevzisi olarak savunacaklarını açıkladı ve erken seçim çağrısı yaptı. Bir önceki seçimde AKP, Erdoğan ve Soylu gibi en net ağızlarından, HDP'li belediyelere yeniden kayyım atayacaklarını söylemişti. Dediklerini de yaptılar. Halk zaten bu duruma tepki gösteriyorken erken seçimle HDP'nin neyi nasıl değiştirmeyi planladığı bir muamma olarak kalmaya devam ediyor.

CHP, İyi Parti ve Saadet sermayeye sadakatten ayrılıyıyor

CHP ve İyi Parti ile Saadet Partisi erken seçim konusunda her partinin yapması beklenene şekilde "biz hazırız" cevabını verdi. CHP, olacaksa hemen olsun diyor ama, bu meselenin üzerine gitmeyecek seçimden ardından iktidara verdiği "fırsatçı olmayacağız" sözüne sadık görünüyor. Elbette ki CHP'nin bu sadakati AKP'ye değil çıkarlarını temsil ettiği sermaye sınıfına. İyi Parti de "hükümet erken seçime giderse biz varız" diyor ama onlar da CHP gibi sermayenin çıkarlarına aynı sadakatle bağlı. İyi Parti sözcüsü Yavuz Ağralıoğlu "ekonomik kriz

inde erken seçim isteyerek memleketin üstüne yeni yük yüklemek istemeyiz" diyerek bu tutumlarını net şekilde ortaya koydu. Ama fırsat bu fırsat diyerek Erdoğan'ın önüne "5-6 icracı bakanlık ver aramızda anlaşalım" teklifini sunmayı da ihmal etmediler. Saadet Partisi ise "iki sene içinde olabilir gibi gözüküyor biz hazırlıklarımızı yapıyoruz" diyerek bir öngörüde bulunuyor ama o da sermayenin öcü gibi kaçtığı erken seçime dair olumlu bir tavır belirtmekten imtina ediyor.

Halktan yükselen erken seçim talebinin anlamı

Erken seçim gündemi emekleri ve emeklilik hakları gasp edilen milyonlarca EYT'li ile oyları ve iradeleri gasp edilen milyonlarca Kürdün talebi olarak gündeme gelmiştir. Bu açıdan bakıldığında erken seçim halkın bağrından yükselen emek ve hürriyet talebinin siyasal ifadesi olmuştur. Burjuva düzen partileri ise ister iktidar ister muhalefet olsun bu talebin karşısındadır. İktidar sermayenin sınıf saldırısını yürüttüğü ve toplumu kontrol altında tutup, ülkeyi yönetme kabiliyetini sürdürdüğü müddetçe erken seçime yönelmeyecektir. Anlaşılıyor ki CHP'li, İyi Partili, Saadetli burjuva muhalefeti de bu konuda iktidarı zorlamayacaktır. Bir yönetim krizi ortaya çıktığında ve bir erken seçim zaruret haline geldiğinde ise bu, halkın emek ve hürriyet talebini karşılamak için değil halktan yükselen tepkiyi soğurtmak ve soğutmak için gündeme getirilecektir.

Bir başka ihtimal ise şimdilik düşük görünse de Erdoğan'ın askeri operasyonlarla yükselen milliyetçiliği, CHP'nin kongre sürecinde muhtemel bir parçalanmaya uğramasını, HDP seçmeni ile Millet İttifakı arasındaki mesafenin açılmasını fırsat bilerek kendisinin erken seçimi tercih

etmesidir. CHP ve İyi Parti askeri harekâta destek verirken Demirtaş "hiç kimse bugünleri de unutmayacaktır elbette. Günü geldiğinde kimse bağrına taş falan basmayacaktır, o bir kere olur" diyerek 31 Mart ve 23 Haziran'da AKP'nin yenilmesinde etkili olan senaryonun tekrarlanmasının oldukça zor olacağını göstermiştir. Bu durum Erdoğan ve müttefiklerinin erken seçim iştahını kabartabilir. Bu tür bir erken seçim olasılığı, aynı zamanda seçimin Babacan ve Davutoğlu partilerinin henüz serpilip gelişmesinden önce yapılması bakımından da AKP açısından bir avantaj oluşturabilir.

Kurucu Meclis için mücadeleye!

Bu yüzden emek ve hürriyet talebinin siyasal karşılığı bir erken seçim talebi değil bir Kurucu Meclis talebi olmalıdır. Erken seçim adaletsizliğe neden olan tüm koşullar aynı kaldığı halde ve aynı sonuçları vermek üzere sandığa gitmektir. Oysa Türküyle Kürdüyle, toplumun ezici çoğunluğunu oluşturan emekçi halkın menfaati barajsız, yasaksız, zincirsiz bir Kurucu Meclis'tedir. Erken seçim, yeni kayyımlarla halkın siyasi iradesini yeniden gasp etmek, emekçi halka yeni bir "kesintisiz" saldırı dönemi başlatmak anlamına gelir. En önemli örneğini 1920'de kurulan ve 2020'de 100. yılını idrak edeceğimiz Birinci Meclis'te gördüğümüz Kurucu Meclis ise bir kez daha toplumun içine düştüğü krizin devrimci bir çözümü gerektirdiğini bizlere hatırlatıyor. Bugün sermaye saldırısının ve istibdadın kesintisiz sürmesinin ya da tüm bunları tazeleyecek bir erken seçimin alternatifi, Kurucu Meclis'tir. Kurucu Meclis, Türkiye'nin zincirlerini kırarak bir halk seferberliğinin ürünü olacak ve emekçi halkın iradesi ile Türkiye'nin yeniden kurulmasının yolunu açacaktır.

İstibdadın can simidi, bir kez daha burjuva muhalefeti!

İstibdad rejimi, bir siyasi krizden daha burjuva muhalefedinin yardımıyla çıkıyor, bir seçim yenilgisinin daha yaralarını düzen partilerinin yardımıyla sarıyor!

Son yerel seçimlerde İstanbul ve Ankara başta olmak üzere 4 tanesi büyükşehir toplam 11 ili kaybeden, tekrarlanan İstanbul Büyükşehir Belediyesi seçimlerinde neredeyse 1 milyon oy farkla ezilen, seçim yenilgisinin ardından istifalarla, Davutoğlu ve Babacan'ın yeni parti girişimleriyle, Cumhurbaşkanlığı'ndaki çelişkilerle boğuşan, ekonomide kötüye gidişi durduramayan Erdoğan, AKP ve müttefikleri sandıktaki yenilgisini yine sandık dışı hamlelerle telafi etmeye yöneldi.

Sandıklar kapandı, kirli pazarlıklar başladı!

23 Haziran seçimlerinden bu yana neler yaşandı ki? Sandıklar kapandı, seçim kampanyası boyunca Erdoğan ile beraber çok iyi çalışabileceğini defalarca vurgulayan Ekrem İmamoğlu her şeyin çok

sergisi dediği, belediyeye ait gereksiz kullanılan araçlar sergisi sessiz sedasız kapandı. Madem israf var, israfın sorumluları da olmalı, halkın parasını har vurup harman savuranlar yargılanmalıydı, ama olmadı. Çünkü Erdoğan Beştepe'de toplanan belediyelere verdiği mali düzenleme sözü ile sus payını devreye soktu. Derdi Erdoğan'ı geri letmek değil, kamu kaynaklarından nemalanmak olan CHP'li başkanlar için de o sus payları işe yaradı!

güzel olacağını anlatıp ona destek veren kitleleri oyalarken istibdad rejimi boş durmadı. Derhal HDP'li büyükşehir belediyelerine hukuku yok sayarak kayyım atadı. Kürt halkının iradesine bir günde ipotek koydu. Peki buna karşı AKP'yi yenmek vaadiyle Batı'da HDP'nin dahi desteğini alan Millet İttifakı ne yaptı? Bir iki göstermelik açıklamadan başka hiçbir şey! Millet İttifakının İstanbul adayı ve AKP'yi

NATO planına hep destek tam destek!

Beştepe'de gerçekleşen belediye başkanları toplantısının ardından başlayan Barış Pınarı harekâtı istibdadın, saflarını tahkim etmesi yolunda en önemli adımı oldu. İyi Parti gönülünden, CHP "içi kan ağlaya ağlaya" bu harekâta destek verdi. Hepsini aynı noktada buluşturan şey, sömürgeci burjuvazinin çıkarlarına dayanan şoven

çok önemli" demiş ve harekâtın iç politikaya dair nasıl bir sonuç beklediğini açık etmişti. Nitekim istibdad rejimi, askeri harekâtın etkisiyle gücünü arttırırken, İyi Parti grup başkanvekili Lütfi Türkkan AKP ile anlaşma mesajları vererek, İyi Parti'nin MHP'nin yerini alma iddialarını yineliyor ve Millet İttifakı içerisinde tartışmaların fitilini ateşliyordu. Ardından CHP karıştı. Sözcü Gazetesi başyazarı Rahmi Turan'ın bir CHP'linin saraya gidip Erdoğan'la görüştüğü ve CHP başkanlığı için Erdoğan'dan destek aldığı iddiası adeta bir deprem etkisi yarattı. Rahmi Turan bu ismin Muharrem İnce olduğunu açıkladı. Daha sonra bu haberi kendisine getiren kişi olan Talat Atilla, haberi Kılıçdaroğlu'na doğrulattığını iddia etti. Bu iddiaların hepsi konunun tarafları olan Erdoğan, İnce ve Kılıçdaroğlu tarafından yalanlanmış durumda. Ama tartışma bitmiyor. Herkes kumpası kimin kurduğunu konuşuyor. Kime yarıyorsa o yapmıştır diyenler çoğunlukta. HDP'nin Millet İttifakının çeperinden kopartılması, İyi Parti ve CHP'nin arasının açılması ve nihayet CHP'nin iç tartışmalara sürüklenmesi... Hepsini Erdoğan'ın "Millet İttifakının zayıflaması ve parçalanması" planıyla örtüşüyor. Televizyonlarda AKP yandaş yorumcular ağızları kulaklarında CHP'yi tartışıyor. Her şey gayet açık!

Hürriyet sandıkla değil mücadeleyle gelecek!

İstibdadın sandıkta geriletilmesi parolaların somut hayattaki karşılığı bir kez daha, hürriyet isteyen emekçi halkın iradesinin düzenin kanallarına akıtılması olmuştur. Çünkü muhalefetteki düzen partileri Erdoğan'a karşı olduklarından daha çok emekçi halka karşıdır. Ekonomik krizde, emekçi halkla sermayenin çıkarları karşı karşıya geldiğinde tercihleri, kopmaz biçimde bağlı oldukları sömürü düzeninin devamından yanadır. Bunun için hemen istibdad ile uzlaşabilirler ve uzlaşmışlardır. Öte yandan CHP başta olmak üzere düzen muhalefedinin hizmetleriyle istibdad rejimi bugün toparlanmış görünse de, ne ekonomik ne de siyasal krizin kendisi çözülmüştür. Erdoğan'a ve istibdada karşı mücadeleyi sonucuna ulaştırmak için emekçi halkın hürriyet arayışını burjuva muhalefedinin boyunduruğundan kurtarmak gerekiyor.

milliyetçilik ile bu harekâtın ABD ile iş birliği içinde planlanmış bir NATO koridoru girişimi olmasıydı.

Sandıkta yenilen Cumhurbaşkanlığı... Zayıflayan, parçalanmış, tartışılan Millet İttifakı

Erdoğan, Barış Pınarı harekâtının en başında yaptığı bir açıklamada "Millet İttifakının zayıflaması ve parçalanması

Bir CHP'linin saraya gidip Erdoğan'la görüştüğü ve CHP başkanlığı için Erdoğan'dan destek aldığı iddiası adeta bir deprem etkisi yarattı. Bu iddia, konunun tarafları olan Erdoğan, İnce ve Kılıçdaroğlu tarafından yalanlanmış durumda. Ama tartışma bitmiyor. Herkes kumpası kimin kurduğunu konuşuyor. Kime yarıyorsa o yapmıştır diyenler çoğunlukta. HDP'nin Millet İttifakının çeperinden kopartılması, İyi Parti ve CHP'nin arasının açılması ve nihayet CHP'nin iç tartışmalara sürüklenmesi... Hepsini Erdoğan'ın "Millet İttifakının zayıflaması ve parçalanması" planıyla örtüşüyor.

seçim sandıklarında yenme fikrinin son dönemdeki sembol ismi Ekrem İmamoğlu, Diyarbakır'a gitti, bir iki poz verip bir de düğüne katıldıktan sonra soluğu Beştepe'de aldı! HDP'li belediyelere kayyım atayan Erdoğan, hemen ardından büyükşehir belediye başkanlarını Beştepe'ye çağırıştı. Bu toplantının ardından CHP'liler ne kadar memnun kaldıklarını anlatırken, İmamoğlu'nun önceki dönem İBB yönetimini eleştirmek için Yenikapı'da açtığı ve adına israf

Erdoğan ve AKP'nin Amerikan karşıtlığı: "Ankara'da söyler Washington'da şaşar!"

Türkiye'nin ABD ile ilişkilerinde, iktidarın dediği ile yaptığı birbirini tutmuyor. Ankara'da gürleyenler Washington'a gidince kendilerine küfür eden mektubu usulca masaya koyuyor, S-400'ü NATO sistemine entegre etmeyeceğiz, Patriot almaya hazırız diyerek pazarlığa oturuyor, Suriye'de Trump'ın ve Pentagon'un hazırladığı yeni görev emirlerini alıyor, Siyonist lobilerle ve Amerikan tekellerinin temsilcileriyle toplantılar yapıp Türkiye'ye dönüyorlar.

Türkiye'nin ABD ile ilişkilerinde, iktidarın dediği ile yaptığı arasındaki çelişki devam ediyor. Sadece Ankara'da konuşup Washington'da şaşmıyorlar, kendi içlerinde söyledikleri de birbirini tutmuyor. Son olarak S-400 radar sistemlerinin test edildiğine dair fotoğraflar basına gönderildi. ABD'ye karşı meydan okuma senaryoları gazete manşetlerini süsledi. Gelgelelim Milli Savunma Bakanlığının basın toplantısında bu konu ile ilgili sorulara verilen cevap "konu hakkında bilgi sahibi değiliz" oldu. Açıklamayı yapan, hangi görev ve yetkiye dayandığı bilinmeyen Ankara Valiliği! Haber Cumhurbaşkanlığına bağlı Savunma Sanayii Başkanlığına dayandırılıyor ancak Milli Savunma Bakanlığı bu konuda bilgisinin olmadığını söylüyor. Savunma Bakanlığına ait herhangi bir mecrada S-400 testleri ile ilgili herhangi bir açıklama, resim vb. yayınlanmış değil. Hulusi Akar, S-400'lerle ilgili "süreç devam ediyor" demekle yetiniyor. Sonunda Savunma Sanayii Başkanlığı da açıklamasını geri alıyor. ABD'ye meydan okumanın macerası bu!

SU-35 konusunda iktidar kendi kendini yalanlıyor

Daha önce de benzer bir durum olmuş Savunma Sanayii Başkanı İsmail Demir, Rusya'dan SU-35 uçaklarının alımıyla ilgili teklifi değerlendirdiklerini söylemişti. Oysa Milli Savunma Bakanı Hulusi Akar tam tersini hem de son derece vurgulu ifadelerle söylüyordu: "Türkiye'nin SU-35 alacağı iddiası yalan. Biz F-35 projesinin ortağıyız, hakkımızı verin diyoruz." Belli ki Beştepe, S-400 meselesi ABD'nin baskısıyla tamamen elden çıkmadan bu konuyu iç politikada sonuna kadar kullanma peşinde. Patriotçu "General Hulusi" ise her zaman olduğu gibi boynundaki Amerikan liyakat madalyasının hakkını veriyor.

Amerikan tehdidi havadan füzeyle değil bankalardan dolarla geliyor

Öte yandan Amerikan emperyalizmi, Türkiye'nin ve bölgenin emekçi halkları için en büyük, en somut ve en yakın tehdit olma özelliğini sürdürüyor. Türkiye'ye

karşı kullandığı sopa ne uçak ne füze, Amerikan doları... Türkiye'de yabancı mevduatın toplam mevduat içindeki payı yüzde 50'yi geçmiş durumda. Türk lirası pul olmuş, ekonominin damarlarında dolayan dolar zehri tüm bünyeyi sarmış vaziyette. Bu hâl ve şart altında S-400'lerin ABD'ye karşı herhangi bir güvenlik kalkını oluşturması mümkün değil. ABD'nin saldırısı havadan değil, bankalardan gelecek! Tamamen dolara bağımlı olan ekonomi yüzünden ekonomik yaptırımlara karşı savunmasız durumdayız. Ayrıca ABD'nin Halkbank dosyasını elinde başka bir şantaj malzemesi olarak tuttuğunu da hatırlamalıyız. Gerçek

Amerikan emperyalizmi, Türkiye'nin ve bölgenin emekçi halkları için en büyük, en somut ve en yakın tehdit olma özelliğini sürdürüyor. Türkiye'ye karşı kullandığı sopa ne uçak ne füze, Amerikan doları!

gazetesi Reza Zarrab ve Hakan Atilla yakalanır yakalanmaz, Halkbank'ın Türkiye'ye karşı bir şantaj silahı olduğunu defalarca yazdı. Bu silah uzun süre kullanılmadı ama şimdi devreye girmiş bulunuyor. S-400 için "rest çeken" açıklamaları okurken ya da dinlerken insan, Erdoğan'ın Rahip Brunson için "bu can bu tende kaldıkça vermem" dediğini hatırlıyor. Hatırlamamak elde mi? Trump her görüşmesinde teşekkür edermiş gibi yapıp rahip skandalını Erdoğan'ın başına kakıyor. Ekonominizi o zaman mahvettim, yine mahvederim diyor.

Dolar yasaklansın, emperyalist tekeller kamulaştırılsın!

Türkiye'nin zincirlerini kırması ve en büyük tehdit olan ABD'ye karşı korunabilmesi için öncelikle dolar bağımlılığından kurtulması gerekiyor. Döviz üzerinde devlet kontrolü olmadan, yabancı tekeller işçi denetiminde ve karşılıksız kamulaştırılmadan, milyonların ekmeğinin ve geleceğinin Trump'ın iki dudağı arasında olması zilletinden kurtulamayız!

Armağan Tulun

Sarhoşların işi değil,
mezhepçi iktidarın suçu

26 Kasım günü İzmir Gaziemir'de Alevi bir ailenin evinin duvarına çarpi atılarak "Defol Alevi" yazılması, Alevi toplumuna bir kez daha güvende olmadıklarını hissettirdi. Durumu derhâl polise bildiren aileye polis ilk söylediği ne? "Sarhoşların, çocukların işidir." 2012'de bir dizi kentte Alevilerin evlerinin işaretlenmesi karşısında dönemin İçişleri Bakanı İdris Naim Şahin'in "bunları çocuklar yapmıştır" demesine benziyor. O sözlerden sonra 2013'te İstanbul'un farklı semtlerinden en az 20 Alevi ailesinin evi benzer yazılarla işaretlenmiş. Şimdi yine aynı laflar. Hadi onlar olay yerine gelen polislerdi diyelim. Daha ne olduğu bile anlaşılmadan, doğru dürüst bir soruşturma yapılmadan İzmir Valisi Erol Ayyıldız neye dayanarak "yazının mezhepsel bir durum sebebiyle olmadığını" açıklıyor? Konu asayişle ilgiliymiş. Bu nasıl yaygın ve yıllara yayılan bir asayiş olayı, tesadüfler zinciri ki 2012'den beri 32 farklı kentte benzer saldırı vakaları yaşanıyor?

Olayın ortaya çıkmasının ardından Erdoğan ve istibdad cephesinden de birbiri ardına kınama açıklamaları geldi. Süleyman Soylu, kendi evine yapılsa ancak bu kadar üzülebileceğini ve "bu milleti bu meselelerin içerisine çekmeye çalışanlara" karşı en iyi cevabın birlik beraberlik olacağını söyledi. Erdoğan, bu tür saldırıların geçmişte Çorum'da Maraş'ta da yaşandığını hatırlattı ve milleti bu tarz girişimlere karşı uyanık olmaya çağırdı. Bu söylenenlerin hiçbir kıymeti, karşılığı yok. Çünkü Soylu'nun bahsettiği, "bu milleti bu meselelerin içerisine çekmeye çalışanlar" bizzat Erdoğan'dır, AKP'dir, istibdad cephesidir. Sadece Türkiye'de değil, bölge politikası anlamında da mezhepçilik, politikalarının temel özelliklerinden birisi oldu. Erdoğan'ın kendisi, Kılıçdaroğlu'nun şahsında Alevileri miting meydanlarında yuhallattı. Kazara olsa bile kabul edilecek yanı olmazdı ama değil, bile isteye defalarca kez.

İktidar, zorunlu din derslerinin kaldırılmasından Cemevlerine ibadethane statüsü verilmesine Alevilerin taleplerini karşılamadığı gibi, üçüncü köprüye Yavuz Sultan Selim adını vermek türünden uygulamalarıyla Alevilerin kendilerini tehdit altında hissetmelerine sebep oluyor. Aleviler bugün bu nedenle nefsi müdafaa durumunda yaşıyor. Bu nedenle İzmir'de evinin duvarına "Defol Alevi" yazılan aile sokakta yürürken tedirgin olduğunu söylüyor, sorumluların bulunmasını istiyor. Bu nedenle güvende hissetmeyen sadece o aile değil, bütün Aleviler, o yazının hangisinin evinin duvarına yazıldığının önemi yok.

İzmir'deki Alevi ailenin evinin duvarına atılan çarpi, Aleviler başta olmak üzere birçok insana, Alevilere yönelik geçmiş katliamları, Sivas'ı, Çorum'u, Maraş'ı anımsattı. Bugün bu katliamlardan yıllar sonra, benzer şekilde bir Alevinin evi işaretleniyorsa bu, bir yandan iktidarın izlediği mezhepçi politikaların, diğer yandan da Alevilere karşı işlenen suçların cezalandırılmamasının verdiği cesarettendir. Sivas davası, AKP döneminde zaman aşımına uğratıldı. Maraş katliamının üzerinden 41 yıl geçti, bunca yıldır doğru dürüst bir yargılama yapılmadı, sorumlulardan hesap sorulmadı. Alevilere yönelik geçmişte yapılan saldırıların, katliamların dosyaları yeniden açılmalı, sorumluları yargılanmalı ve cezalandırılmalıdır. İzmir'deki olayın "çocuk işidir", "mezhepsel değil" diye geçiştirilmesine izin verilemez. Sorumluların tespit edilip cezalandırılması için mücadele edilmelidir. Ama o yazıyı her kim yazmış olursa olsun suçun büyüğü mezhepçiliği körükleyen politikaları izleyen iktidardır.

► Maraş katliamının 41. yıldönümü:

Katillerden hesabı emekçiler soracak!

Devlet Maraş katliamı ile 12 Eylül darbesinin zeminini hızla hazırlamıştır. Bu katliam başka katliamların yolunu döşemiştir. İşçiler ve emekçiler olarak bu katliamlardan dersler çıkarmak, katliamların yeniden yaşanmasının önüne geçmek gerekiyor. Bunun yolu, katliamın faşist niteliğinin bilinmesinden ve faşizmin siyasi teşhirinden geçiyor. Bunun yolu, Maraş'ta daha da büyük bir katliamın yaşanmasını engelleyen, zaman kaybetmeksizin devrimcilerin çağrısıyla anti-faşist bir direnişin örgütlenmesi olduğunu, asıl kayıpların bu direnişe katılmayan, evlerini terk etmeyenlerde yaşandığını kavramaktan geçiyor. Bunun yolu, Maraş dosyasının yeniden açılmasından ve katliamın sorumlularından hesap sormak için mücadeleden geçiyor.

Bu yıl Maraş katliamının 41. yıldönümü. Katliamın neden ve nasıl gerçekleştiğini anlamak için dönemin arka planına bakmak gerekiyor. 70'li yıllar boyunca Maraş'ta köylüler toprak mücadelesi yürütüyorlardı. Bir taraftan toprak mücadelesi yaşanırken bir taraftan da işçi mücadelesi başını göstermeye başlamıştı. Örneğin Pişkinler İplik Fabrikası işçileri o dönem MHP çizgisinde bir sarı sendika olarak kurulmuş olan Milliyetçi İşçi Sendikaları Konfederasyonu'ndan (MİSK) ayrılıp Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nda (DİSK) örgütlenmeye karar vermişlerdi. MİSK'ten ayrılan grup DİSK'te örgütlenirken patron, DİSK'e üye olan tüm işçileri işten atmıştı. İşçilerin işten atılmasıyla beraber bir direniş patlak vermiş, sınıf mücadelesine duyulan sempati örgütlenmeye dönüşmüştü.

Hâkim sınıflar, devlet içinde NATO aracılığıyla yuvalanmış kontrgerilla vasıtasıyla, Türkiye çapında işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin yükselişini durdurmak üzere 12 Eylül darbesine uzanacak bir provokasyonlar silsilesinin hazırlığını yapıyordu. Maraş, hem bu yükselişin örneklerini taşıyor hem de mezhepçi provokasyonlar için uygun bir nüfus yapısı gösteriyordu. Kontrgerilla ile iç içe geçmiş ülkücü faşistler ise ayaklarının altındaki zeminin kaydığını görmekte, solculara karşı bilenmekte ve mezhepçi provokasyonlarda kullanılmaya uygun bir yapı oluşturmaktaydı.

"Bir Alevi öldüren beş kez hacca gider!"

Katliam tam da bu sözlerle provoke edilmişti. 19 Aralık gecesi, faşistlerin Çiçek Sineması'nda bulunduğu esnada nereden ve kim tarafından atıldığı belli olmayan bir ses bombası patlatıldı. Hemen ardından faşistler bombayı komünistlerin, Alevilerin attığını söylediler. Ertesi gün CHP il binasına ve solcuların yoğun olarak yaşadığı Yenimahalle'ye saldırıldılar. 21 Aralık günü TÖB-DER

(Türkiye Öğretmenler Birleşme ve Dayanışma Derneği) üyesi iki öğretmen faşistlerce katledildi. Öğretmenlerin cenazesi kaldırılacağı esnada cuma namazında bizzat imam, "Bir Alevi öldüren beş kez hacca gider", "Alevilerin cenaze namazı kılınmaz" diyerek kitleyi kışkırttı. Kitle "Allah için savaşa" sloganlarıyla cenazeye saldırdı. Öyle vahşi bir saldırıydı ki cenazeler kaldırılmadı ve yerlerde kaldı. Bu olaylar yaşanırken devletin hiçbir kademesi kılımlı kıpırdatmadı, polis ise şehirden çıkartılmıştı. Maraş halkı adeta kendi kaderine terk edilmişti.

Esas katliam 22 ve 25 Aralık günleri yaşandı. Sosyalist örgütler Alevilerin de yoğun yaşadıkları Yörük Selim Mahallesi'ni direniş mevziisi haline getirdiler. Çoğunluğu CHP tabanına mensup Alevilerin de yaşadığı çevre mahalleleri Yörük Selim'e çağırdılar. Fakat çevre mahallelerde yaşayan ve evlerini terk etmek istemeyen bazı aileler gelmeyi reddettiler. Faşistlerin saldırısı Yörük Selim Mahallesi'nde güçlü bir direnişle karşılaştı ve başarılı bir şekilde püskürtüldü. Herhangi bir kayıp vermedi mahalleli. Bu yenilginin hıncıyla faşistler esas katliamı çevre mahallelerde gerçekleştirdi. Kadınlara tecavüz edip erkekleri diri diri yaktılar. Çocukların kafalarını baltalarla ezdiler. Katliama müdahale etmeyen emniyet ve jandarma, 25 Aralık günü yalnızca cenazeleri toplamaya gelmişti. Resmi rakamlara göre 100'ün üzerinde insanımız öldü, yüzlerce kişi yaralandı, 210 ev ve iş yeri tahrip edildi. Maraş halkıysa resmi rakamların katliamın gerçek boyutu yansıtmaktan çok uzak olduğu görüşünde.

Emperyalizm her taşın altında

Maraş katliamı, faşistlerin devletten ve emperyalistlerden bağımsız olarak gerçekleştirdiği bir katliam değildi. Nitekim katliamdan bir hafta önce CIA ajanı Paul Henze'nin kendisi bizzat Maraş'a gelmiş ve MHP teşkilatından kim olduğu hâlâ bilinmeyen faşistlerle görüşmüştü. Bu görüşmeye MİT mensuplarının da katıldığı biliniyor. Görüşmeden hangi kurumların haberdar olduğu ve bu görüşmeye başka kurumların katılıp katılmadığı ise hâlâ bilinmiyor. Ancak bilinen şu ki mezhep temelinde halkı bölmek isteyenlerin arkasında yine NATO, ABD ve CIA vardı.

Bugün sermaye sınıfı ve onun temsilcisi iktidar aynı yöntemlerle emekçi sınıfı bölmek istiyor. İzmir Gaziemir'de Alevi bir ailenin duvarına "Defol Alevi" yazılması olayını "çocuk işi" diyerek, bu topraklarda sanki Alevi katliamları hiç yaşanmamışçasına geçiştirilmesi bunun kanıtıdır. Tıpkı Maraş katliamının faillerinin yargılanmaması hatta katliamda yer alan kadroların sonraki yıllarda milletvekilliği ve bakanlıklara getirilerek ödüllendirilmesi gibi bugün de İzmir'de yaşananlara dair ciddi bir önlem alınmamıştır. Maraş katliamının ve yaşanacak yeni bir katliamın esas sorumlusu önlem almayanlar ve mezhepçi politikalarla halkı bölmeye çalışanlardır.

Katillerden hesabı emekçiler soracak!

Göstermelik mahkemeler, göstermelik yargılamalar, göstermelik cezalar (cezasızlıklar) bize bir kere daha gösterdi ki Maraş'ın, Çorum'un ve Sivas'ın hesabını emekçiler soracak. Düzen partilerinden en ufak beklenti içinde olmamak gerekiyor. İşçiler ve emekçiler olarak bu katliamlardan dersler çıkarmak, katliamların yeniden yaşanmasının önüne geçmek bizim elimizdedir. Bunun yolu, katliamın faşist niteliğinin bilinmesinden ve faşizmin siyasi teşhirinden geçiyor. Bunun yolu, Maraş'ta daha da büyük bir katliamın yaşanmasını engelleyen, zaman kaybetmeksizin devrimcilerin çağrısıyla anti-faşist bir direnişin örgütlenmesi olduğunu hatırlamaktan geçiyor. Bunun yolu yaşadığımız her katliamın altından çıkan ABD emperyalizmine karşı anti-emperyalist bir cephede birleşmekten geçiyor. Bunun yolu, Maraş dosyasının yeniden açılmasından ve katliamın sorumlularından hesap sormak için mücadeleden geçiyor. Bunun yolu mezhepçi, ırkçı politikaların karşısında "kardeş kavgasına hayır" demek, sınıf kardeşlerimizle ekmek ve hürriyet kavgasında birleşmekten geçiyor.

DİP'li Öğrenciler Bildirisi:

Rakip değil yoldaş olalım. Yarınlar bizim, birlikte sahip çıkalım!

İnsanlık tarihi, sınıflı toplumların ortaya çıkışından itibaren yönetenlerin yalanları ile halkın gerçeklerinin mücadelesine sahne oldu. Bugüne kadar ömrünü dolduran hiçbir yönetim biçimi, halkın gerçekleri karşısında yenilmekten kurtulamadı. Kendini tanrı ilan eden nice krallar nice imparatorlar birer birer silindiler tarih sahnesinden. İnsanlık, tarihi boyunca kurulu düzenin ötesine geçerek, olmaz deneni öldürerek, imkânsız görüneni başararak ilerledi ve bugünlere geldi.

Tarihin hiçbir sayfası birbirinin aynısı değildir, ancak hâkim sınıfların yalanları ile halkın gerçeklerinin bu çarpışması, tarih sayfalarının her birine devrimcileri yazmıştır. Ve tarih, kendiliğinden değil, devrimcilerin önderliğinde, devrimlerle ileriye doğru akmıştır. Kimler yoktur ki tarihin sayfalarında; Roma İmparatorluğu'na karşı kölelerin özgürlüğü için savaşan Spartacus ve arkadaşları, 18. yüzyıl Fransa'sında monarşiyi yıkan Fransız devrimcileri, 19. ve 20. yüzyıllarda sosyalizme giden yolun ilk taşlarını döşeyen Marx ve Engels, Çarlık Rusya'sını yıkıp tarihin gördüğü ilk işçi iktidarını kuran Lenin ve Trotski, Küba'da diktatörlüğü devirip Latin Amerika

çapında sosyalizm mücadelesi veren başta Che Guevara olmak üzere Latin Amerika'nın devrimcileri ve bizim yaşadığımız bu topraklarda devrim mücadelesini omuzlayan Denizler, Mahirler, İbrahimler ve daha niceileri...

21. yüzyılda devrim ekmek gibi, su gibi ihtiyaç

Biz de 21. yüzyılda, bu toprakların devrimcileriyiz. Devrimciyiz çünkü mevcut düzen insanlığı ileri götürmüyor. Halkı borç zincirine vuran banka tekelleriyle, kendi kârı için emekçi halkın alın terini sömüren bir avuç para babasıyla, dünya nüfusunun altıda birini açlığa, ezici çoğunluğunu yoksulluğa mahkum eden kapitalizm insanlığa değil, zenginlere hizmet ediyor. Bir yandan çok küçük bir azınlık lüks içinde yaşarken öbür taraftan şehirlerde insanlar geçim derdi sebebiyle intihar ediyor.

Özel sektör girdiği her yerde zengini kolluyor, yoksulu yoksullaştırıyor. Eğitim piyasalaşmış, geleceğimizi belirleyecek sınavlarda parası olan avantajlı hale geliyor. Özel liselere gidecek imkânı olmayan binlerce genç lisenin hayatı başta her köşebaşına açılan imam hatipler olmak üzere bilimsellikten uzak,

ne üniversiteye hazırlayabilen ne de meslek öğretebilen niteliksiz okullara mahkûm edilerek karıyor. Parası olanın lehine işleyen bu sınav sisteminde, milyonlar devlet üniversitesinde parasız okumak için canla başla çalışırken, özel üniversiteler parasıyla okuyacak olana kapılarını sonuna kadar açıyor. Yani memlekette üniversite diploması bile parayla satılıyor! Geleceğimizi satışa çıkartan bu düzene karşı mücadele etmek, devrim mücadelesine omuz vermek zorundayız.

Tarihin çağrısına kulak verelim

Kapitalist düzen daha okul sıralarında bizi yanımdaki arkadaşımıza rakip gösteriyor. İnsanları ırkına, diline, dinine göre ayırıp birbirine düşman etmeye çalışıyor. Birlik olamadığımız her gün mevcut düzenin yürütücüleri kazanıyor. Gelin rakip değil yoldaş olalım, gelecek bizim, ona birlikte sahip çıkalım. Tarih, ömrünü doldurmuş, halka savaştan ve yoksulluktan başka bir şey vermeyen, doğaya da insana da düşman bu düzene karşı en başta bu ülkenin gençlerini göreve çağırıyor. Bu çağrıya kulak verelim, sınırsız, sınıfsız, sömürsüz bir dünya için birlikte yürüyelim!

DİP'li Öğrenciler yoldaş olmaya, geleceğe sahip çıkmaya çağırıyor!

"Rakip değil yoldaş olalım" şiarıyla DİP'li Öğrenciler olarak gerçekleştirdiğimiz faaliyetler ile liselerde, üniversitelerde, sınıf sınıf, kampüs kampüs örgütleniyoruz. Bütün öğrenci gençliği; her koyunun kendi bacağından asıldığı, rekabeti körükleyen ve birbirimizi rakip olarak gösteren bu düzene karşı mücadele etmeye ve yarınlarımıza sahip çıkmaya

çağırıyoruz! Çünkü biz biliyoruz ki her dört gençten birinin işsiz olduğu, piyasalaşan eğitim sistemi ile parası olmayanın çalışmak zorunda bırakıldığı ve en temel hakkı olan eğitim hakkından mahrum kaldığı, okuyabileni ise niteliksiz ve bilimsellikten uzak bir eğitime mahkum eden bu düzen bize bir gelecek veremez!

Geleceğimize sahip çıkmak için bize bir gelecek vaatmeyen bu düzenin zincirlerini kırmalı; eşit, özgür, sınıfsız ve sömürsüz bir toplum için gençlik saflarında devrim mücadelesine omuz vermek zorundayız! Bu bilinçle mücadelemizi liselerde ve üniversitelerde büyütüyoruz ve büyütmeye devam edeceğiz!

Ortadoğu

Lübnan'da, Irak'ta, İran'da devrimci yükseliş

Ortadoğu'yu neredeyse iki yıldır sarsan devrimler ve halk isyanları hız kesmeden devam ediyor.

Irak'ta halk isyanından devrime

Geçtiğimiz yıl iki eylem dalgasıyla sarsılan Irak'ta emekçi halkın işsizliğe, yolsuzluğa ve kamu hizmetlerinin eksikliğine karşı öfke patlaması Ekim ayının başında süreklilik kazanarak bir devrime dönüştü. Abdülmehdi hükümetine bağlı milislerin göstericilere vahşice saldırısına rağmen halk sokaklardan çekilmedi. İki aydır devrimci yükseliş sırasında şehit düşenlerin sayısı 400'e dayandı. Sendikalar ve barolar da devrime destek çağrılarını art arda yayınlarken, 26 Kasım'da bir genel grev gerçekleşti. Emekçi halkın hedefinde, halkı bu derece yoksulluğa mahkûm eden ekonomik sistem, 2003'te ABD'nin işgali sonrasında kurulan siyasi rejim ve ülkedeki Şii nüfusu kullanarak etki alanı kazanan İran var. Devrim, en önemli başarısını Abdülmehdi'yi devirerek kazandı. Başbakan Abdülmehdi'nin istifası 1 Aralık'ta parlamentoda onaylanırken dahi emekçi halk, sokakları ateşe ve

riyordu! Ancak devrimin zayıf karnı, bir devrimci önderliğin noksan olmasından geliyor. Irak devriminin, kitlelerin hedef tahtasına oturduğu sistemin karşısında olmayan, durumu kendi avantajına dönüştürmek isteyen Ayetullah Sistani, Sadr hareketi ve bunlar gibi aktörlere kurban gitmemesi için devrimci bir önderliğin inşası şart.

İran halkı ayakta!

Kasım ayında benzin fiyatlarının artmasına karşı ayağa kalkan İran halkının isyanı ülkenin çevre şehirlerinde başlayıp Tahran'a ve diğer

büyük şehirlere ulaştı. İsyân sırasında emekçi halk birçok yol ve caddeyi trafiğe kapattı. En az 40 banka şubesini ateşe verdi; valilik binalarını, belediyeleri, karakolları ve diyanet binalarını kundakladı. İran devleti emekçi halkın öfkesinin kutsal veya dokunulmaz demeden rejimin ve sistemin simgesi olan her yeri hedef aldığı ve bu isyanın Ortadoğu coğrafyasının tamamının isyanlarla, devrimlerle sarsıldığı bir dönemde geldiğinin; dolayısıyla kendisinin ne büyük bir tehlikede olduğunun farkında. Tek seçenek olarak isyanı kanla ve katliamlarla bastırmayı gören rejim protestolara saldırdı. Halk

isyanı 300'ün üzerinde şehit vermesine ve 4 binin üzerinde insanın tutuklanmasına rağmen –gerçek sayılar bunun çok üzerinde olabilir– geri çekilmedi.

Lübnan'da halk isyanı Hariri'yi devirdi

Lübnan'da 17 Ekim'de patlak veren gösterilerde bardağı taşıran son damla hükümetin iletişime getirdiği vergiler oldu. Hariri hükümeti geri adım atıp vergileri geri çekse de kitleler sokakları terk etmemekte ısrar etti. İMF'yi, bankaları, kokuşmuş düzenin kendisini, emekçi halka bir yararı olmayan mezhep temelli bölünmeyi de hedef aldı. Arap devriminin sloganı "Halk rejimin düşmesini istiyor!" bir kez daha meydanları inlettirdi. Emekçi halk sokakları terk et-

meyerek "İrhalu!" (gidin!) dedi ve başbakan Hariri Ekim ayının sonunda istifa etti. Ancak Lübnan halkının "Gidin!" diye haykırdığı sistemin temsilcilerinden yalnızca birini devirmekle yetinmeye ve meydanlardan çekilmeye niyeti yok!

Önce Sudan ve Cezayir, ardından Lübnan, Irak ve İran'a yayılan devrimler ve isyanlar dalgası, bize Arap devriminin yeniden şahlandığını ve İran'ın da Arap ülkelerine katıldığını gösteriyor. Bütün bu örneklerde devrimi başarıya ulaştıracak bir önderliğin ve işçi sınıfının dünya partisinin eksikliği, Ortadoğu'nun emekçi halklarının en büyük zayıflığı ve eksikliği. Devrimci Marksistlerin üzerine düşen görev hem çok büyük, hem çok yakıcı: Devrimci bir enternasyonalin inşası!

Avrupa

Avrupa'da sarsıntılı Kasım

Dünya devriminin üçüncü dalgası tüm dünyada bir kez daha ayağa kalkıyor. Her keremeti Avrupa'dan ve Amerika'dan bekleyenlere nispet yaparcasına, devrim dalgasının merkezi bu aşamada Ortadoğu'da ve Latin Amerika'da bulunuyor. Yine de Avrupa da bir ölçüde devrim dalgasının daha özel olarak ise Üçüncü Büyük Depresyon'un etkisiyle sarsıntılar yaşamaya devam ediyor.

Gerçek gazetesi en başından bu yana, Üçüncü Büyük Depresyon döneminin sonunun bir yandan kitle mücadeleleri ve devrimler bir yandan ise yükselen faşizm ve ön-faşizm olduğunu yineliyor. Faşizmin yükselişini görüp devrimlere burun kıvrarak yılginlığa düşenlere de, yükselen faşizm tehlikesini görmeyenlere de Nazım'ın dizeleriyle sesleniyor: "O, yalnız ağaran tanyerini görüyor/ben, geceyi de/Sen, yalnız geceyi görüyorsun/ben ağaran tanyerinde". Avrupa'nın Kasım ayı, hâlâ kanıt ihtiyacı duyanlar vardysa, bu tespitimizi doğrular nitelikteydi.

İspanya'da ön-faşizmin yükselişi

İspanya'da bir yıl öncesine kadar kimselerin adını duymadığı Vox adlı ön faşist parti, Nisan seçimlerinde mecliste 24 koltuk almıştı. 10 Kasım'da yapılan genel seçimlerde ise oylarını katlayan Vox 52 sandalye kaza-

naarak ve bir zamanlar dünya solunun yeni umudu gibi pazarlanan Pablo İglesias'ın Podemos'unu (daha doğrusu yeni ittifaklarıyla kurdukları "Unidas Podemos"u) geçerek ülkenin üçüncü büyük partisi haline geldi. Peki kimdir bu Vox? Partinin lideri Santiago Abascal, Nisan'daki seçim zaferleri sonrası yaptığı "balcon konuşmasında partisinin programını çok basitçe özetlemişti. Bu daha başlangıç diyen Abascal, "yeniden fetih başlıyoruz" diyordu. "Yeniden fetih" yani 15. yüzyılda İspanyol monarşisinin Endülüs'ün son Arap devletlerini yenerek İberya'yı yeniden ele geçirmesi. Abascal'ın programı açıktır, bu sefer ülkesinde mülteci olarak bulunan göçmenlere karşı taarruz, en başta da Arap ve Müslümanlara! Abascal'ın akıl hocalarını anlamak için de allame-i cihan olmak gerekmiyor. Abascal bağıra bağıra, İspanya'nın Fas'taki sömürge toprağı Melilla'ya Trump'inkine benzer bir duvar çekip göçü önleme sözü veriyor. Seçim sloganı daha da açık "İspanya'yı bir kez daha muhteşem kıl", yani Trump'ın "Amerika'yı yeniden büyük yapma" sloganının kelime kelime tercümesi.

Sarı Yelekliler: "Macron, bu bizim ilk yıldönümümüz, seninse son!"

Bir yandan da Avrupa'nın çeşitli noktalarında kitle-

ler mücadele için sokakları doldurmayı sürdürüyor. Sarı Yelekliler, ilk sokağa çıkışlarının yıl dönümünde, dillerinde "Macron, bu bizim ilk yıldönümümüz, seninse son!" sloganlarıyla tekrar on binleriyle Fransa sokaklarındaydılar. Paris'te bir Sarı Yeleklinin gözünü kaybettiği ve yoğun polis saldırısı görülen eylemlerde, uluslararası akımımızın Fransa'daki grubu olan ROR militanları da bu yıldönümünde yine sarı yelekleriyle barikatlardaydı.

Yunanistan'da Politeknik Ayaklanması'nın yıldönümünde kitlesele eylem

Avrupa'nın başka bir köşesinde, Yunanistan'da ise başka bir yıldönümü vardı. Atina'da ve Selanik'te on binler 17 Kasım'da sokaklara inerek, Amerikancı cunta için sonun başlangıcı olan 1973 Politeknik Ayaklanması'nı andılar. Politeknik binasında başlayan yürüyüşlerini her sene olduğu gibi ABD elçiliği önünde bitirerek düşmanlarının kim olduğunu da açıkça göstermiş oldular. Bu, yeni sağcı hükümetin iktidarındaki ilk kitle eylemi olurken, eylemin akşamında Eksarhia bölgesi yoğun bir polis saldırısı ve gözaltı dalgasına maruz kaldı. Yunanistan'daki eylemlerde de, uluslararası akımımızın Yunanistan seksiyonu olan EEK (İşçilerin Devrimci Partisi) militanları yerlerini aldı.

Latin Amerika

Latin Amerika alt üst oluyor

Bütün göstergeler dünya devriminin üçüncü dalgasının Latin Amerika'yı giderek etkisi altına aldığına işaret ediyor. Hatta denebilir ki devrim ve karşı devrim Latin Amerika çapında bir hesaplaşmaya doğru ilerliyor. Haiti'de bir buçuk yıldır süregiden isyan, Ekvador'da Ekim ayında hükümete geri adım attıran sokak savaşlarından sonra şimdi de Şili'deki dev mücadele, Bolivya, Kolombiya ve bir dizi başka ülkedeki son gelişmelerle bir arada incelendiğinde tüm bölgenin bir barut fıçısına döndüğünü görmek mümkün.

Şili

Neredeyse iki aydır gösterilerin ve çatışmaların durulmadığı Şili'de Başbakan Piñera'nın tüm kabinenin istifasını alması bile yeterli olmadı. Kitleler Piñera'nın da istifasını talep ederken, ilk kez 23 Ekim'de düzenlenen ve 20 Kasım'da da tekrarlanan genel grevlerden sonra 25-26-27 Kasım'da da ülkede bir genel grev gerçekleşti. İşçi sınıfı içinde çok büyük bir ağırlığa sahip maden işçileri greve büyük bir katılım göstermediği hâlde başkent Santiago'da 50.000 emekçi yürüdü. Pinochet diktatörlüğünün izlerini taşıyan rejimin bir bütün olarak sorgulandığı Şili'de istifa etmemekte direnen Piñera devrilene kadar sürececek bir genel grev örgütlenmesi gerekiyor. Bu mücadele içerisinde bir devrime dönüşme potansiyeli taşıyan Şili halkının isyanı, biraz daha demokratik yeni bir anayasa ile yetinmek yerine halkın tüm ekonomik ve demokratik sorunlarına çare olacak devrimci bir yola girebilir.

Bolivya

Bolivya'da seçimlere şaibe karıştığı iddiasıyla ordu, polis teşkilatını ve sağcı burjuva güçlerini arkasına alarak emper-

yalist destekli bir darbe gerçekleştirdi. Bunun sonucunda Evo Morales istifa ederek ülkeyi terk etti ve Meksika'ya kaçtı. Ancak işçiler, köylüler, yoksul halk ve Amerika yerlileri darbeyi kabullenmeyerek derhal protestolara başladılar. Onlarca eylemciyi öldürmelerine rağmen darbeciler kitleleri bir türlü kontrol altına alamadılar. Bunu başaran şimdilik Morales'in kendisi oldu. Yakın zamanda tekrar seçime gidilmesi karşılığında Morales, kitlelerin sokaklardan çekilmesi için varını yoğunu ortaya koyarak burjuvaziye ve emperyalistlere güven vermeye çalışıyor. Üstelik bütün bunlar ordu içinde 60'ın üzerinde subayın eylemlere karşı güç kullanmayı reddederek istifa ettiği ve askerlerin hükümet merkezi La Paz'ı kuşatan eylemcilerle kardeşleşmeye başladığı sırada gerçekleşti. Yani tam da darbe kitlelerin gücüyle püskürtülebilecekken Morales ve partisi MAS darbeyi seçimlerle alt etme rüyasını hâkim kılmaya yöneliyor.

Kolombiya

Kolombiya'da sendikalar 21 Kasım'da yeni iş yasasına karşı çok büyük bir genel grev örgütlediler. Öte yandan, FARC'la yapılan barış anlaşmasından yoksul köylülerin elde ettiği hakların uygulanmaması da mücadelenin temel bir eksenini oluşturuyor. Gösterilere saldıran polisle çatışmalar öyle bir noktaya vardı ki eylemcilerden 4 kişi hayatını kaybetti. Buna rağmen mücadele devam etti ve şimdiden sağlık sigortası sistemiyle vergi yasasını ilgilendiren konularda kısmi kazanımlar elde edildi. Bu satırlar yazılırken yeni bir genel grev örgütlendi. Emperyalistlerin ve Latin Amerika burjuvalarının işinin ne kadar zor olduğunu ispatlamak için bölge halklarının daha etkili bir cevabı kolay bulunamazdı.

Filistin'le Uluslararası Dayanışma Günü'nde Filistin Dostları İsrail Konsolosluğu önünde

Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları 29 Kasım Filistin ile Uluslararası Dayanışma Günü'nde İsrail'in Levent'te bulunan İstanbul Konsolosluğu önünde toplandı.

Levent'te bir araya gelen Filistin dostları, "Yıkılsın Siyonist İsrail devleti" yazılı pankartın arkasında, Filistin bayraklarıyla konsolosluk önüne yürüdü. Filistin dostları eylem boyunca "Yıkılsın Siyonist İsrail devleti!", "Nehirden denize özgür Filistin!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Katil ABD Ortadoğu'dan defol!", "Kahrolsun Avrupa emperyalizmi!" sloganlarını attı. Konsolosluk önünde "ABD defol! Kudüs Filistinlilerindir!" pankartı açan Filistin dostları "Elçi defolsun, ilişkiler kesilsin!" sloganıyla Filistinlilerin Siyonist İsrail ile ilişkilerinin kesilmesi talebini yükseltti.

Emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin Dostları adına okunan basın açıklamasında, Siyonist İsrail'in önce ülkemizdeki bağlarını, sonra bölgemizdeki varlığını temizlemek için mücadele çağrısı vurgulandı.

Basın açıklamasının tamamını okurlarımızla paylaşıyoruz:

Değerli basın emekçileri, Filistin dostları, emekçi halkımız;

Bugün 29 Kasım yani Filistin Halkıyla Uluslararası Dayanışma Günü. Aynı zamanda, Birinci Dünya Savaşı'nın ardından Filistin'i işgal ederek, Siyonist işgal devletinin Filistin topraklarında kurulmasının yolunu açan Britanya'nın, Filistin'i ikiye bölen taksim planının Birleşmiş Milletler'de onaylandığı gün. 29 Kasım 1947'de Filistin'i "Arap devleti" ve "Yahudi devleti" şeklinde ikiye bölen planın onaylanmasının ardından, Britanya mandasının sona erdiği ertesi gün Siyonist işgalciler İsrail adlı korsan devletin kuruluşunu ilan etmişlerdi.

29 Kasım 1947'den sonra Siyonist işgalciler emperyalizmin desteğiyle planlarını adım adım uygulamaya koydular. Filistin halkı kitlesel katliamlara, köylerin şehirlerin haritadan silindiği bir yağmacılığa, etnik temizliğe

maruz kaldı, Nakba'yı yaşadı. Siyonist işgal devleti kuruluşunu ilan ettikten sonra aynı bir kanser hücresi gibi büyüyerek, 1967'de Filistin'den geriye kalan toprakların tamamını işgal etti. Filistin sınırlarını da aşarak Sina Yarımadasını, Golan Tepelerini de işgal etti, yayılcı karakterini bütün bu süreç içerisinde defalarca gösterdi. Birleşmiş Milletler taksim kararından tam 30 yıl sonra 29 Kasım'ı Filistin Halkıyla Uluslararası Dayanışma Günü ilan etti.

Her yıl 29 Kasım'da dünyanın dört bir yanında Filistin dostları topraklarından, yurtlarından edilmiş Filistin halkıyla dayanışma göstermek için etkinlikler, eylemler düzenliyor. Ancak bu gün aynı zamanda bir yandan kendini Filistin dostu olarak tanıtan, diğer yandan da Filistin halkının arkasından Siyonist İsrail'le iş tutan, Siyonist işgalcinin elini sıkıp onunla anlaşmalar imzalayan AKP iktidarı tarafından da değerlendiriliyor. Her fırsatta hamasi nutuklarla kendini Filistin halkının yanında olarak gösteren Erdoğan ve AKP, sahneden indiğinde Siyonistlerle normalleşme anlaşmalarına imza atıyor, ekonomik ilişkileri sürdürüyor ve geliştiriyor.

Siyonist İsrail'in en büyük destekçisi ve hamisi ABD emperyalizmi her çağırıldığında koşarak gidiyor, her fırsatta hiç çekinmeden Kudüs'ün ve Golan Tepelerinin ilhakının önünü açan, İsrail'in Filistin'i tamamen yutmasını hedefleyen Yüzyılın Anlaşması adlı rezil planın mimarı Trump iktidarıyla ne kadar iyi geçindiğini vurguluyor. İsrail'e söylüyoruz: Filistin halkıyla dayanışma hamasi nutuklarla değil, somut eylemlerle, Siyonist işgalciyle her alanda mücadele ederek gösterilir!

Bizim için Filistin dostu olmak, Türkiye'nin NATO'dan çıkmasını, İncirlik başta olmak üzere emperyalist üslerin kapatılmasını, İsrail'le diplomatik, ekonomik ve askeri ilişkilerin kesilmesini savunmayı gerektirir! İsrail ile ilişkiler, ABD ve NATO'yla bağlar sürerken, hamasi nutukların bir kıymeti olamaz. Filistin halkıyla dayanışma göstermek istiyorsanız: Siyonist İsrail ile diplomatik,

askeri, ekonomik, kültürel, akademik ilişkilerin hepsini kesin! Normalleşme anlaşmasını feshedin, Siyonist elçiyi kovun! Yetmez, işgal devletinin koruyucusu ABD emperyalizmine karşı somut adımlar atın. En başta NATO'dan çıkın, İncirlik ile başlayarak emperyalist üsleri kapatın!

Emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin Dostları olarak Filistin Halkıyla Uluslararası Dayanışma Günü vesilesiyle işgalci oluşumun sözde başkonsolosluğu önünde İsrail'in ülkemizdeki temsil yetlerinden birinin önünde Filistin halkının haklı ve meşru mücadelesiyile dayanışmayı yükseltiyoruz. Aynı zamanda emekçi halkımızı ve Ortadoğu'nun bütün halklarını Siyonist İsrail'e karşı mücadeleye çağırıyoruz! Siyonist işgale karşı mücadele yalnızca Filistin halkının mücadelesi değildir. Siyonist İsrail var olduğu sürece, ABD emperyalizmi Ortadoğu'da bulunduğu sürece bölgemizdeki hiçbir halkın güvenliğinden, selametinden bahsedilemez. Baş düşmanlarımız Siyonizm ve emperyalizmdir, bu asalakları bölgemizden temizlemek hepimizin görevidir! Filistin dostu olmanın gerçek anlamı budur!

Emperyalizme ve Siyonizme karşı Filistin Dostları olarak Türkiye'de Siyonist İsrail'e karşı mücadeleyi yükseltmeye devam edeceğimizi, bu önemli görevi çok daha güçlü ve kararlı bir şekilde devam ettireceğimizi duyuruyoruz. Siyonist saldırganlara göğüs geren, hayatı pahasına işgale karşı mücadele eden ve bunca baskının, şiddetin, katliamların karşısında yılmayan Filistin halkının gerçek dostları olarak elimizi taşın altına koyuyoruz. Biz de yılmayacağız! Bütün Filistin dostlarını Siyonist işgalcinin önce ülkemizdeki bağlarını, sonra bölgemizdeki varlığını temizlemek için mücadeleye çağırıyoruz!

Yıkılsın Siyonist İsrail Devleti! Nehirden denize özgür Filistin!

NATO'dan çıkılsın, İncirlik üssü kapatılsın!

İsrail'le ilişkiler kesilsin, normalleşmeye son verilsin, Siyonist elçi kovulsun!

Sungur Savran

Dünya devrimi karşısında post-Leninizm ve devrimci Marksizm

Bize her cenahtan sık sık sorulur: "devrimci Marksizm" de ne demek, Marksizm'in devrimci olmayı olur mu ki devrimcisi olsun? Bunu bize değil, vaktiyle en hızlı Leninist olduklarını iddia ettikleri dönemde Lenin'e soracaklardı! "Devrimci Marksizm" kavramı Lenin'den gelir. Sık sık kullandığı bir kavramdır. Lenin İkinci Enternasyonal'in 1914-18 hainlerinden ayırmaya çalışıyordu kendini. Bunlar Cihan Harbi'ne destek verecek ve tarihin bugüne kadar gördüğü en büyük proleter devrimi olan Ekim devrimine karşı çıkacak kadar alçalmış liderlerdi. Kautsky'ler, Ebert'ler, Scheideman'lar, Plekhanov'lar kendilerine hâlâ Marksist dediği için, Bolşevizmi Menşevizmden, Komünist Enternasyonal'i işçi sınıfı bayrağıyla şovenizm yapan İkinci Enternasyonal'den ayırmak için oluşturmuştu Lenin o kavramı.

Post-Leninizm bizim, artık 30. yılına ulaştığımız çöküş sürecinin sonucunda dünya solunda görülen eğilimlere koyduğumuz ad. 20. yüzyılın sosyalist inşa deneyimlerinin çöküşünün ertesinde, dünya çapında Marksist harekette doğan eğilimlere: Lenin'den kopma, Bolşevik Partisi anlayışından uzaklaşma, sözde yeni ve demokratik bir parti modeline bağlanma, burjuva demokrasisini devrimin yerine koyma, emperyalist ülkelere hayranlık, işçi sınıfından uzaklaşarak kimlik ve ekoloji politikasına dönme ve benzeri eğilimler. Açıkça söyleyelim, post-Leninizm eski Stalinist hareketlerin saflarında başladı, ama "Troçkist" olarak anılan hareketlerin saflarında da epeyi taraftar buldu kendine.

Biz post-Leninizmi emperyalist kapitalist dünya düzenine mahcup bir adaptasyon olarak görüyoruz. Ama onlar kendilerine hâlâ sosyalist, hatta Marksist diyorlar. O zaman biz de Lenin'in yolunu izleyerek kendimize devrimci Marksist demeye devam ediyoruz.

Bu çizgi, çok kısa zaman öncesine kadar "devrimler çağı kapandı, demokrasi çağına girdik" diyordu. Değil mi ki sosyalizm yenilmişti, yeni bir tarihi dönem açılmıştı, akıllı olan sosyalistlerin de kendilerine bu yeni dönemde politika açısından yeni

bir yol belirlemeleri gerekiyordu. Eskiden Sovyetler Birliği'ni veya Çin'i "dünya devriminin öncüsü" olarak gören ve destekleyenler tabii o sosyalizmlerin nasıl ve neden çöktüğünü tartışmaktan kaçınacaklardı. Onun yerine kapitalizme doğa değiştirttiler, post-Fordizm dediler, "küreselleşme" dediler, yeni toplumsal hareketler dediler. O arada kendilerini de yenilediler. Kapitalizm değişmişti ya, savaş olmayacak dediler, oldu. Darbe olmayacak dediler, oldu. Ekonomik kriz olmayacak dediler, en âlâsı oldu. Devrim olmayacak dediler, devrim dünyanın dört bir yanına yayıldı!

Sudan'da bir genç kadın, helal olsun, devrimci büyük kitlelere heyecanla hitap edince, hiç ilgilenmedikleri Sudan devrimini birden keşfettiler. Yoksul mahallelerde gençlerin Direniş Komiteleri kurduklarından ve devrim uğruna öldüklerinden hiç söz etmediler. Şimdi Şili'yi kible belirlediler. Araplar mı, Irak ve Lübnan mı, onlar ilkeldir, devrim yapamazlar. İran bile dikkatlerini çekmiyor. Sosyal medyada "Santiago'da tango devrimci bir eylemdir" türü paylaşımlar yapıyorlar. Şili'yi Greta Thunberg'in iklim değişikliği mücadelesinin zemini yapma düşleri görüyorlar. Dünya değişti ya, belki de yeni devrimin öncüsü Bolşevik partiler değil, Birleşmiş Milletler olur, kim bilir?

Dünya devrimi karşısındaki tutumda her ülkede sol içinde temel ayrım şudur: Devrimi zafere kavuşturmak için işçi sınıfının bütün ezilenlerin önüne düşmesini sağlayacak, bütün ezilenleri işçi sınıfının etrafına toplayabilecek, Leninizmin proletarya hegemonyası stratejisini uygulamaya koyabilecek bir devrimci parti gerekli midir, değil midir? Neden işçi sınıfı merkeze konuluyormuş diye sorana cevap verelim: Öyle olmazsa kazanamayız, siyasi iktidarı alaşağı etsek kapitalizmi ortadan kaldıramayız, her pislik geri gelir de ondan! Her söylediğiyle iflas etmiş olan post-Leninizmin kimlik politikalarına ve ekolojiye hâlâ toz kondurmayan eksenine karşı, işçi sınıfının, emekçi halkın ve yoksulların devrimin önüne düşmesi için mücadele. İnsanlığın toptan özgürleşmesinin anahtarı bugün buradadır.

İktidarın ve patronların asgari ücret (açlık ücreti) dayatmasına karşı işçiler birleşin!

Dört kişilik ailenin açlık ve yoksulluk sınırı (TL/AY)				
	Kasım 2018	Aralık 2018	Ekim 2019	Kasım 2019
Yetişkin erkek gıda harcaması	534	536	568	580
Yetişkin kadın gıda harcaması	446	447	470	481
15-19 yaş grubu çocuk gıda harcaması	579	578	612	624
4-6 yaş grubu çocuk gıda harcaması	384	380	407	418
AÇLIK SINIRI	1.943	1.941	2.058	2.103
YOKSULLUK SINIRI	6.328	6.323	6.705	6.850

Asgari ücret tespit komisyonu Aralık ayında, milyonlarca asgari ücretlinin kaderini belirlemek üzere toplanmaya başlıyor. Bu komisyon, hükümetten, işçi ve işveren sendikalarından beşer temsilci olmak üzere 15 kişiden oluşuyor. Görünürde taraflar beşer kişiyle temsil edilse de işin esasında hükümet ve patronlar işçilere karşı birlikte bir cephe oluşturuyor. Sonunda da hep onların dediği oluyor. Bu yüzden

sınırlayacağını açıklamıştır. Hükümetin enflasyon hedefi yüzde 8. 2020 yılı enflasyon beklentisi ise yüzde 8,5'tir. Bu hedefleri açıkladığı gün elektriğe yüzde 15 zam yapan iktidarın, ekonominin gerekleyle değil işçi sınıfını ve emekçileri bastırma hedefiyle hareket ettiği açıktır. Patronlar ise bu düşük zam oranına çoktan razıdır. Bu durumda eğer hükümetin ve patronların istediği olursa asgari ücretin AGİ dahil

AGİ (Asgari Geçim İndirimi) asgari ücretin parçası değildir!

Geçmişte, çalışanlar fiş ve fatura toplayarak bunlarla ödediği vergilerin bildirimini yapar ve vergi indirimi alırlardı. 2008 yılında bu uygulama kaldırıldı ve yerine Asgari Geçim İndirimi (AGİ) getirildi. AGİ işçinin medeni durumu ve çocuk sayısına göre değişiyor. Geçtiğimiz yıl bekar bir işçi için 191,88 lira olan AGİ, evli ve 5 çocuklu bir işçi için en fazla 326,20 liraya kadar çıkıyordu. Burada önemli olan, bu paranın patron tarafından değil devlet tarafından yine bir tür vergi iadesi kapsamında ödenmesidir. Yani ücretin bir parçası değildir. Ancak ısrarla ücretin parçası olarak gösterilerek net asgari ücretin olduğundan daha fazla gösterilmesi sağlanmaktadır.

bazı seçim dönemleri istisna olmak üzere asgari ücret, hep Türk-İş tarafından temsil edilen işçi tarafının itirazına rağmen belirleniyor. 2000 yılından itibaren 19 yılda 14 defa işçi tarafı belirlenen asgari ücrete muhalefet etmiş, sadece 3 defa oy birliği sağlanmış, 2 sefer de işverenlerin itirazı söz konusu olmuştur.

Patronların iktidarı açlığı dayatıyor

Bu yıl ise hükümet tarafı açıkladığı ekonomi programı ile ücret artışı hedeflenen enflasyonla

yaklaşık 2.180-2.200 lira civarında olması söz konusudur. Türk-İş'in geçtiğimiz Kasım ayı itibarıyla açlık sınırını 2.102 lira olarak açıkladığı düşünülürse AGİ hariç asgari ücret, açlık sınırının altında olacaktır. Ayrıca açlık sınırının enflasyon dolayısıyla sürekli artmakta olduğu da hesaba katılmalıdır. 10 milyon asgari ücretli (asgari ücret ve civarında ücret alan işçi sayısı) yine açlığa mahkûm ediliyor!

İşçi tarafını temsil eden Türk-İş, asgari ücretin bir işçinin aylık asgari geçim maliyetine göre belirlenmesini önermektedir. Bu ra-

kam yine Türk-İş'in açıklamasına göre bekar ve çocuksuz bir işçi için 2.577 liradır. Bu rakam da enflasyon ve hayat pahalılığı dolayısıyla sürekli artmaktadır. Yaklaşık yüzde 26'lık bir artış oranına tekabül eden bu teklif, geçtiğimiz yıl enflasyonun yüzde 25'lere vardığı düşünüldüğünde, asgari ücretlinin durumunu iyileştirmekten çok kayıpları telafi etme niteliğindedir. İşçinin alınterinin karşılığı ile ilgisi yoktur! İşçinin bırakın ailesini geçindirmeyi kendisinin bile geçimini sağlayabilecek bir ücret değildir. Dört kişilik bir ailenin yoksulluk sınırı olan 6.884 liranın yakınından bile geçmemektedir. Kaldı ki asgari ücretlilerin bile Ağustos ayından sonra bir üst vergi dilimine girdiği adaletsiz sistem sürdürülmektedir. Devlet, vergi dilimine giren işçilerin ücretlerini tekrar asgari ücretle tamamlasa da Ağustos ayından sonra fiilen asgari ücret alanlara yaklaşık 1,5-2 milyon kişi daha eklenecektir.

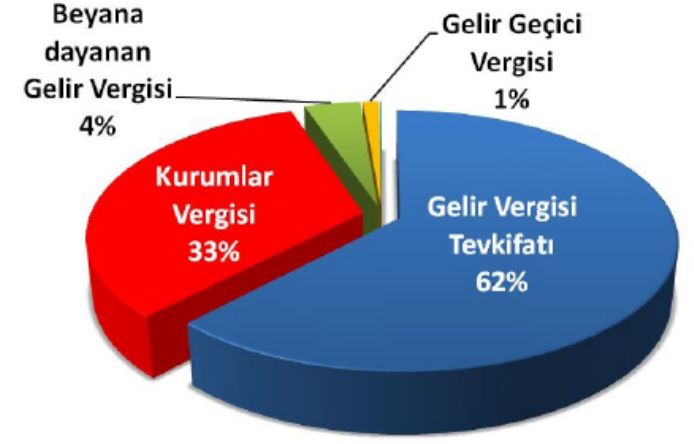
Sorun kaynakların yetersizliği değil işçi sınıfının örgütsüzlüğüdür!

Asgari ücretle ilgili gerçekler bunlardır. Eğer işçi sınıfı olarak hep birlikte tepkimizi göstermezsek, Aralık ayı boyunca hükümet ve patronların yönettiği, Türk-İş'in figüranlık yaptığı tiyatroyu seyrederek ve sonunda yine açlık ücretine mahkûm oluruz. Konfederasyon ayrımı yapmadan tüm sendikalar açlık dayatmasına karşı güç birliği yapmalıdır. Unutulmamalıdır ki bugün asgari ücret ve civarında ücret alan 10 milyon işçinin açlığa mahkûm edilmesi kaynakların yetersizliğinden, ekonomik krizden değil, işçi ve emekçilerin örgütsüzlüğündendir! Birleşik bir işçi cephesi inşa edilmeli ve bu cephe "işçi sınıfı açsa üretim de yok" demelidir. Böylece sendikatsız işçileri de kapsayan bir emekçi halk seferberliği başlatılmalıdır.

AKP iktidarı yoksuldan alıp zengine vermeye devam ediyor: Vergi adaletsizliği artık yeter dedirtiyor!

Gelir, Kâr, Sermaye kazançları üzerinden alınan vergiler

2019 Ocak-Haziran Toplam: 111 milyar 271 milyon Lira

Gelir Vergisi Tevkifatı: Çalışanların ücretlerinden kesinti yapılarak toplanan vergi
Kurumlar Vergisi: Şirketlerin ödediği vergi
Beyana dayanan Gelir Vergisi: Kendi hesabına çalışanlar, birden fazla işverenden maaş alanlar vb.nin ödediği vergi

Kaynak: <https://muhasabat.hmb.gov.tr/genel-yonetim-butce-istatistikleri>

Türkiye'de vergi adaletsizliğinin boyutları git gide artıyor. Tüm işçi ve emekçiler özellikle yılın ikinci yarısından sonra bir üst dilimden vergi ödemeye başlamış ve zaten zar zor geçindikleri ücretleri daha da azalıyor. Artan oranlı vergi daha yüksek gelire sahip olandan daha fazla vergi almayı öngörür. Türkiye'de ise sistem tam tersi işliyor. Asgari ücretlinin bile Eylül ayından itibaren vergi dilimine girdiği bir garabet yaşanıyor. Bu adaletsizlik hükümetin kararıyla 2020 yılında da, üstelik daha da kötüleşerek devam edecek. İlk vergi diliminin sınırı yine 18 bin lira olarak belirlendi ve böylece yapılacak zamlarla birlikte asgari ücretli vergi dilimine Eylül'de değil Ağustos'ta girecek. Mevcut uygulamaya göre vergi dilimine girilse bile maaşlar asgari ücretten aşağı düşüyor. Öte yandan bu durum asgari ücret civarında ücret alan çok daha fazla işçinin yılın ikinci yarısında asgari ücret alacağını gösteriyor.

daha ellerine geçmeden içinden kesinti yapılarak toplanan vergiler, devletin vergi gelirlerinin yüzde 62'sini oluşturuyor. Koca şirketler, dev holdingler ise toplam verginin sadece üçte birini (yüzde 33) ödüyor. Daha çok kendi hesabına çalışanların ödediği beyana dayalı vergiler ise toplam vergi gelirinin sadece yüzde 4'ünü oluşturuyor. Tüm bunlara adaletsizliği daha da arttıran bir konu olarak, KDV ve ÖTV gibi vergilerin Koç'a Sabancı'ya da işçiyi emekçiyle aynı oranda uygulandığını ve devletin vergi gelirinde KDV ve ÖTV'nin aslan payını oluşturduğunu eklemek gerekli. Son dönemde silah harcamaları ve dış borçlanmanın artışı dolayısıyla bütçe açığı giderek artıyor ve belli ki AKP iktidarı bu açığı tamamen işçi ve emekçilerin sırtından kapatmak istiyor. Tabii ki bu vergi adaletsizliği ile birlikte gelir adaletsizliğinin de giderek artması demek. TÜİK'in son açıklamasına göre toplumun en zengin yüzde 20'si toplam gelirin neredeyse yarısını (yüzde 47,6) toplarken en yoksul yüzde 20'ye sadece yüzde 6 kalıyor.

DİSK'in yaptığı araştırmaya göre vergi dilimleri 2002 yılından itibaren her yıl işçi ve emekçilerin aleyhine olacak şekilde değişiyor. DİSK'e göre 2002 yılını baz kabul edip her yıl kişi başı milli gelir artışına göre vergi dilimleri artırılmış olsaydı 2019 yılında ilk vergi diliminin 37 bin 700 lira olması gerekirdi. AKP iktidarı ısrarla ve bilinçli bir politika ile vergi dilimlerini aşağı çekiyor. Böylece tam bir sermaye iktidarı olarak devlet bütçesinin yükünü işçi ve emekçilere yıkıp, geniş halk kesimlerinden sermayeye kaynak aktarıyor.

Vergi adaletsizliğine karşı ne yapmalı?

Bu adaletsizliğe karşı sendikaların öne sürdüğü asgari ücretin vergiden muaf tutulması, ilk vergi dilimi sınırının yükseltilmesi, vergi oranının ise yüzde 10'a indirilmesi gibi talepler birer adım olabilir. Ancak bunlara mutlaka temel ihtiyaç maddelerinden alınan KDV'nin sıfırlanması ve kurumlar vergisinin artırılması da eklenmek zorunda. Şirketlere verilen vergi muafiyeti ve teşvikler tamamen yoksul halktan alıp zengine veren bir kaynak aktarım mekanizması yaratıyor. Oysa tam tersi olmalıdır. Vergi borcu olan şirketlerin borçları silinmemeli, onun yerine bu şirketler işçi denetiminde kamulaştırılmalıdır!

İşçiler, emekçiler, yoksulların patronların iki katı vergi veriyor!

2019 yılındaki vergi gelirlerinin dağılımına baktığımızda adaletsizliği tüm çıplaklığıyla görüyoruz. Çalışanların maaşları

Mutfaktaki yangın sürüyor! İşçinin ekmeği küçülüyor!

Gıda harcamasında değişim				
	Kasım 2016	Kasım 2017	Kasım 2018	Kasım 2019
Bir önceki aya göre değişim oranı	0,82%	1,50%	1,22%	2,16%
Bir önceki yılın Aralık ayına göre değişim oranı	2,28%	9,45%	20,81%	8,33%
Bir önceki yılın aynı ayına göre değişim oranı	1,89%	10,63%	23,94%	8,24%
12 aylık ortalamalara göre değişim oranı	4,83%	8,35%	15,61%	17,89%

Türk-İş, Kasım ayı için açıkladığı rakamlarla iktidarın iddialarının aksine mutfaktaki yangının sürdüğünü gösterdi. İktidar ise işine öyle geldiği için enflasyonu bir önceki yılın Kasım ayına oranla hesaplayarak sanki fiyat artışları tek haneye inmiş gibi gösterdi. Geçtiğimiz yıl Kasım ayında çok yüksek bir enflasyon oranı yaşandığı için "baz etkisi" dediğimiz matematiksel etki dolayısıyla geçen yılın aynı ayına göre hesaplanan oranlar düşük çıkıyor. Mutfaktaki yangının büyüklüğü ise 12 aylık ortalamalara göre bakıldığında ortaya çıkıyor. İktidar ve patronlar asgari ücret artışını tek hanede tutmak isterken, mutfak enflasyonunun 12 aylık ortalamalara göre yüzde 17,89 olduğu görülüyor. Üstelik iktidar enflasyonu düşürdük dediği halde 2019 gıda enflasyonu, 2018 yılının yüzde 15,61 olan seviyesinin de üzerinde seyrediyor. Aylık bazda ise gıda fiyatlarının, geçtiğimiz yıla göre (yüzde 1,22) neredeyse iki katı (yüzde 2,16) hızla arttığı görülüyor. Meseleye buradan bakıldığında iktidarın ve patronların önerdiği asgari ücret zammı, işçinin sofrasındaki ekmeğin daha da küçülmesine neden olacaktır.